

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

28. ÅRGANG NR. 4 VINTER 2014

Mare nostrum - Male nostrum

Mare nostrum, vort hav, kaldte romerne Middelhavet. Og det er også navnet på den aktion, som den italienske flåde har gennemført igennem knapt et år, hvor flådefartøjer har ledt efter både, som bringer flygtninge fra Nordafrika og mellemøsten til Italien – især til øen Lampedusa. Omkring 150.000 bådflugtninge er efter sigende blevet samlet op og bragt til Italien (1).

Nu er der kontrovers. Italienerne afløses af *Det Europæiske Agentur for forvaltning af ydre Grænser* (Frontex), og briterne, som nu bl.a. skal forestå det videre arbejde, har tydeligt gjort opmærksom på, at de, modsat den italienske flåde, ikke ser opgaven som en redningsopgave, men derimod betragter det som deres pligt at forhindre flygtninge i at nå Europa med båd. Derfor vil de ikke aktivt lede efter flygtningetransporter i havsnød.

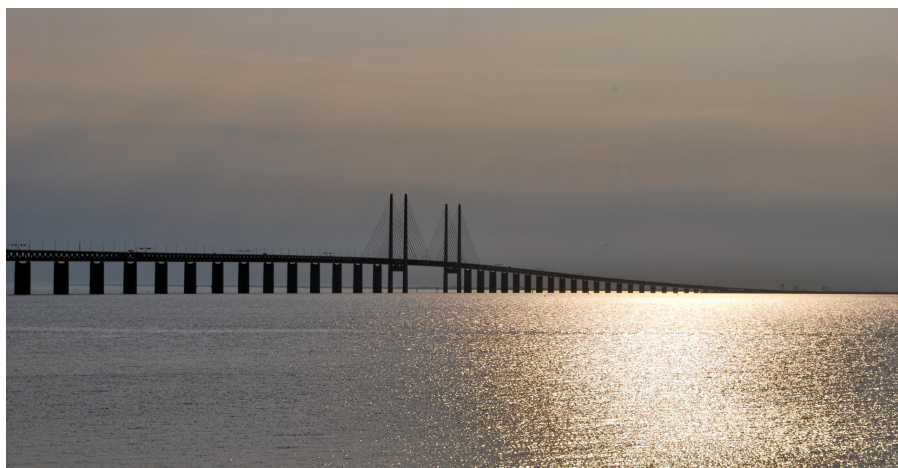
Forargelsen derover, fra de sædvanlige kanter, er forudsigelig. Men i Italien har indstillingen til den hidtidige fremgangsmåde nu ikke været udelukkende positiv. Mange italienere synes forståeligt nok, at målet er fuldt, hvad angår tilstrømningen af mennesker fra en væsensforskellig kulturkreds. Forleden faldt jeg på internettet over en kommentar, skrevet af en bekymret italiener, indeholdende ordspillet: *Mare nostrum – Male nostrum?* Hvilket kan oversættes til noget i retning af: *Vort hav – er det vor ulykke?*

Det slog mig, at det måske ikke blot er italienerne, som kan stille dette spørgsmål.

For nylig skrev den svenske debattør Lars Bern en kommentar på sin blog, med titlen: ”Integrationskatastrofen”. Jeg læste om den i den svenske internetavis Avpixlat (2).

börjar stänga gränserna i Europa för personer med svenska pass!”

Da jeg læste det, tænkte jeg uvilkårligt, at det håber jeg sør´me, manden har ret i! For hvad der foregår i Sverige, på indvandringsområdet, er ganske rigtigt helt hen i vejret.

Der var mildt sagt smæk for skillingerne. Bern angreb det etablerede politiske miljø i Sverige, som han beskyldte for hykleri, skønmaleri, brug af beskidte og udemokratiske metoder over for enhver, som ytrer bekymring for indvandringen til Sverige, hovmod, arrogance, m.m.

Det var særligt en passage i Berns indlæg, som kom mig ihu, da jeg et par dage efter læste den italienske kommentar:

”det är bara en tidsfråga innan man

Som Bern bemærker, har den svenske elite ladet fuldkomment hån om almindelige svenskeres bekymringer, og har åbnet grænserne for stort set alle, der har kunnet finde vej til Sverige. Følgerne har været katastrofale, og ulykkerne tager kun til i omfang for hver dag, der går. Som dansker er det surrealistisk at være vidne til, hvad der bliver sagt og gjort fra officielt svensk hold.

Fortsættes på næste side

Nekrolog over folkeskolen

Multietniseringen medfører, at Over- og Underdanmark ikke længere mødes og vokser op sammen.

Side 3

Det repræsentative demokrati

Folketingspolitikkerne frygter et flertal af det danske folk. Derfor er folkets største ønske ikke til debat.

Side 6

Der var et yndigt land

Den Danske Forenings Forlag har udgivet en bog skrevet af Hasselbalch, Hedegaard og Camre.

Side 23

Senest har vi kunnet bevidne, hvordan en kunstner (Dan Park) er blevet dømt, for at fremstille billeder, som de svenske inkvisitorer finder krænkende, over for de grupper af fremmede, der tydeligvis har deres bevågenhed i langt større udstrækning, end deres egne landsmænd og -kvinder har.

Det svenske politi, som ellers har pareret ordre og fulgt den officielle linie, som går ud på at fornægte alle problemer og rutinemæssigt beskyldte alle bekymrede stemmer for racisme, har for nylig måttet indrømme, at der er 55 områder i Sverige, som reelt står udenfor retssamfundets jurisdiktion (3). Og sådan kan man blive ved med at remse op.

Men udover at være surrealistisk, er det decideret alarmerende. For vi er i pasunion med Sverige. Hvilket betyder, at alle de, som de svenske eliter rundhåndet tildeler svensk indfødsret, kan tage her til landet, som det passer dem.

Under besættelsen kunne frihedshungrende danskere tage til højtliggende steder langs Øresund, og se på lyseneovre på den anden side. De kunne holde sig frit land for øje og opmuntres ved tanken om, at der kun ligger en tynd stribe vand imellem, og at broderfolket på den anden side stadig var frie. Øresund er ikke blevet bredere i mellemtiden, – desværre, må man sige.

For i dag bør man, hvis man i tanken tør fremskrive udviklingen i Sverige, gyse ved tanken om, hvor smalt Øresund er. Oven i købet er Øresundsbroen kommet til, så vi nu er landfaste med Malmö – en af de skånske byer, der er mest ødelagt som resultat af de svenske eliters hovmod og foragt for rettidig omhu.

For en mand, som i sin barndom utallige gange ledsagede sin storebror og hans kammerater til Sverige, når de skulle op og køre motorcykelrace på en af de mange svenske baner, er det en frygtelig besk erkendelse:

Hvis nogen dengang, for tredive til femogtredive år siden, havde fortalt mig, at

jeg en dag ville føle sådan, når jeg tænker på Sverige, ville jeg have kigget fuldkomment uforstående på vedkommende.

For mig var Sverige dengang uløseligt forbundet med at holde ind til en pølsevogn, når man var kørt af færgen fra Jylland, og få serveret *korv me mos*, af en venligt smilende svensk pølsemand, som grinende undskyldte, at han ikke havde ordentligt øl, men måtte divertere min bror og hans venner med Pripps Blå – *Fy Fa'en!*

Mine minder om det Sverige, som var dengang, er forbundet med livet i racerbanernes ryttergårde, præget af gemtylighed og venlige smådrillerier mellem danskere og svenskere, der blev livslange venner, fordi de delte en fælles passion og talte sprog, der lignede hinanden mere, end de var forskellige.

Det er en saga blot! Og at erkende det, giver mig en ubehagelig og stærkt vemodig følelse af tab – og af vrede!

I dag må man se på Øresund med samme knugende fornemmelse, som vore forfædre, der i 16- og 1700 tallene frygtede at svenskerne ville angribe, hvis vandet frøs til.

Men det er ikke aggressive og selvbevidste, uniformerede svenskere, man bør frygte. Sådanne findes, med få og markante undtagelser, stort set ikke mere – hvis man fraregner det svenske politis adfærd over for deres egne landsmænd og -kvinder!

Al selvbevidsthed er blevet pryglet ud af de almindelige svenskere. Det eneste de må være stolte over, er ikke at være stolte over noget. De eneste særpræg, som de svenske eliter tillader deres kuede undersåtter at dyrke, er selvpogivelse og flagellantisme.

Disse eliter, der altid mener ”I andre”, når de siger ”os”.

Derfor håber jeg, Lars Bern har ret. For måske kan det få den almindelige svensker op af stolen og ud på gaden, hvis omverdenen viser, at den ikke er imponeret over de svenske eliters uansvarlige brug af deres magt, over land og folk, til at pudse deres egne glories – men derimod betragter det som så vanvittigt, at det må inddæmme med grænsepolitik. Måske det så går op for *svenskan*, at han og hun (det må man særligt huske at pointere, når det handler om svenskere, ellers er fanden løs, og man skal vælge sine kampe) i udlandet ikke betragtes med benovelse, men med vantro og bekymring.

Derfor og fordi vort eget land er truet, så længe de svenske eliters vanvid ufortrødent fortsætter og pasunionen udgør en kanal, hvorigennem resultaterne af deres forrykte besværgelse kan vælte ind i Danmark, håber jeg, Lars Bern får ret.

Indtil da må vi realistisk set betragte Øresund og sukke:

Mare nostrum – Male nostrum! Vort hav – vor ulykke!

Tomas Kierstein

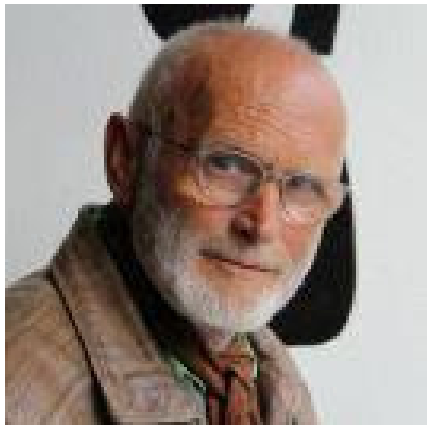
(1): <http://www.marina.difesa.it/EN/operations/Pagine/MareNostrum.aspx>

(2): <http://avpixlat.info/2014/10/23/tung-samhallsdebattor-sverige-gar-sonder/>

(3): http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/55-no-go-zoner-i-sverige-m-i-n-n-e-r-o-m-parallelsamhallen_4051399.svd

Nekrolog: Den danske folkeskole 1814-2014

Multietniseringen af folkeskolen har ført til, at Over- og Underdanmark ikke længere mødes og vokser op som et folkefællesskab. Enhver tænker på at redde sig og sine, og fanden tager de sidste.

Af Poul Vinther Jensen

I år fylder det danske offentlige skolesystem, folkeskolen, 200 år. Systemet har haft en afgørende rolle i at skabe ét fælles samfund for alle danskere, én nation, hvor børn af alle sociale klasser mødes og bliver landsmænd. Det er imidlertid for alvor forbi også netop i denne tid, fordi tilstrømningen til diverse privat- og friskoler uafbrudt tiltager. Undervisningen i folkeskolerne er ikke mindst på grund af et stort etnisk fremmed islæt blevet for dårlig, så ressourcerstærke danskere anbringer deres børn andetsteds, og samtidig er ”integrationen” af muslimer en stor fiasko, så disse danner samfund i samfundet med egne skoler. Opløsning af det fælles nationale samfund er langt fremskredent. Da skoleåret 2013 gik i gang, startede 15,6 procent af eleverne fra 0. til 9 klasse i en fri grundskole. Det svarer til knap hver sjette elev. I 2008 var andelen 13,9 procent. I samme periode er antallet af elever i folkeskolen faldet med knap 20.000.

Privatskolerne bliver stadig mere opdelt – nogle med næsten kun etnisk fremmede, og nogle med næsten kun danske elever. De fremmedes skoler lever langt fra op til danske krav. En københavnsk skoleinspektør på en folkeskole fortæller: ”Jeg har gang på gang oplevet, at elever tages ud af folkeskolen efter børnehavklassen, fordi forældre-

ne ønsker deres børn skal gå på en indvandrerfriskole. Ofte sker det, at eleverne vender tilbage til os i folkeskolen med ekstremt mangelfulde kundskaber.” Den etniske polarisering især i Københavns-området viser sig f.eks. ved, at privatskolerne er stærkest repræsenteret blandt skoler, som har over 75 procent tosprogede elever, mens der også stadig er en overvægt af privatskoler helt uden elever med anden etnisk baggrund end dansk. Ifølge to år gamle tal går 7,73 procent af eleverne i privatskoler på en skole uden elever med anden etnisk baggrund. For folkeskoler er tallet 2,15 procent.

Polariseringen er også social. De danske privatskoler forældre har gennemsnitligt højere indkomst og højere uddannelser, og børnene er oftere enebørn og ikke skilsmissebørn end i folkeskolen. Omvendt har de fremmedes privatskoler tit ”ressourcesvage” børn. Og tilbage i folkeskolen bliver en uforholdsmæssigt stor andel problembørn med f.eks. ADHD.

I flere årtier har denne tendens været tydelig i København, Odense og Århus, men efterhånden som kvartererne tæt

omkring storbyerne er blevet mættet med fremmede, må danske børn rykke længere og længere ud for at gå i en dansk skole uden multi-etnisk kaos og tvivlsom undervisningskvalitet. Danmarkskortet antager efterhånden karakter af et ”leopardskind”, hvor de etniske sorte pletter breder sig for til sidst at mødes og blive et ”pantherskind”. Et egentligt samfundsmæssigt sammenbrud indtræder selvfølgelig længe inden.

Men forstår jo udmærket danske forældres ønske om at sikre deres børn en uddannelse af dansk kvalitet, som den var før masseindvandringen. Den enkelte families fordel er på kort sigt langt større end den samfundsmæssige ulempe, familien oplever pga. fragmenteringen af samfundet. Det er derfor politikernes ansvar at standse opsplitningen, og det kan naturligvis kun gøres ved at standse indvandringen, for der er jo snart en grænse for, hvor længe de fremmede kan ”spredes”, før der ikke er flere danske områder at sprede dem på. Men i stedet for nøjes politikerne med sprednings-taktikken for at skjule problemet og undgå en ægte løsning længst

Islams sex-slaveri

Islamisk Stat udgiver et tidsskrift med navnet Dabiq, som udkommer på flere sprog, bl.a. engelsk. I en artikel i oktoberudgaven af dette tidsskrift forklares den teologiske baggrund for den muslimske praksis med at indfange sexslaver, som fordeles mellem de hellige krigere.

Aktuelt har Islamisk Stats hellige krigere indfanget tusindvis af kvinder fra det irakiske yazidier mindretal og solgt dem til sexslaveri.

"Efter indfangningen blev yazidier kvinder og børn i henhold til shari'atloven fordelt blandt de deltagende hellige krigere", forklares det i artiklen, som derpå forklarer den teologiske baggrund for denne praksis.

Såvel mandlige muslimske gejstlige som kvindelige muslimske aktivister slår fast, at sexslaveri er foreskrevet i Koranen kapitel 4 sura 3, som tillader muslimske krigere at udnytte overvundne fjenders kvinder seksuelt samt i shari'atloven. Islamisk Stat overholder ligeledes den regel, at mødre og børn ikke skilles fra hinanden, hvorfor der er et stort antal småpiger blandt sexslaverne.

Artiklen forklarer, at sexslaveriet fremfor alt bygger på profeten Muhammeds gerninger, som for enhver rettroende er lysende eksempler til efterfølgelse.

Et eksempel er den jødiske pige Safiya bin Huyay, som Muhammed i første omgang havde overladt til en af sine

krigere. Men da han blev opmærksom på pigens skønhed, beslaglagde han hende til sig selv.

Kort forinden havde Muhammeds hellige krigere dræbt pigens far og brødre. Muhammed beordrede derpå pigens mand tortureret ihjel.

Samme dag giftede Muhammed sig med den rædselsslagne pige, som ifølge islamske kilder "valgte" at konvertere til islam.

Ifølge Baladhuris beretning i "Kitab Futuh al-Buldan (Erobringernes Bog) sagde pigens, at "af alle mennesker hader jeg Profeten mest, for han dræbte min mand, min far og mine brødre, før han voldtog mig".

En anden af muslimernes store helteskikkelser, Khalid bin Walid, som muslimerne kaldte "Allahs Sværd", forstod ligeledes at nyde godt af sine erobringer. Han dræbte Malik bin Nuwayra, som han påstod var en frafalden. Derpå skar han hans hoved af, satte ild under det og kogte sin middag på det. Derpå voldtog han den dræbtes smukke kone.

Kilder vil vide, at Malik bin Nuwayra ikke var frafalden, men at Khalid bin Walid fremsatte påstanden for at kunne bemægtige sig konen.

Koranen kapitel 33 sura 21 formaner muslimer at efterligne den store profet Muhammed på alle måder. Der er derfor ingen grund til at undre sig over Islamisk Stats fremfærd.

Den praktiseres for øvrigt i andre muslimske lande under mindre offentlig bevågenhed. Tvangsomvendelse og voldtægt af ikke-muslimske piger finder sted overalt i den muslimske verden og er en vigtig årsag til, at de tilbageværende kristne samfund i Mellemøsten er ved at dø ud.

Kilder:

The Telegraph 13.10.2014
Frontpage mag 16.10.2014

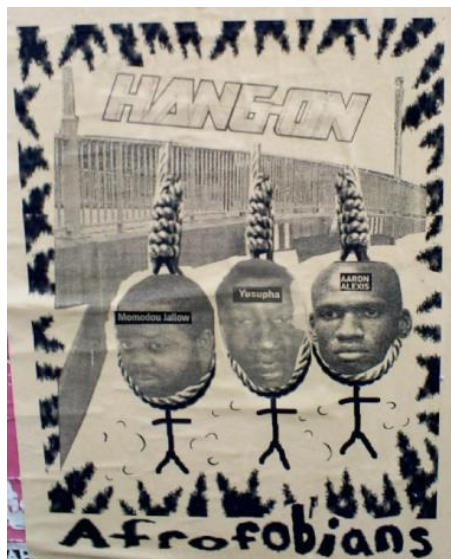
Kristne kvinder føres bort til sexslaveri. Læg mærke til den kvindelige hellige kriger.
Kilde: Religious Freedom Coalition 19.08.2014

Dan Parks anti-racistiske kunst

Dan Parks billede af tre sorte mænd med løkker omkring halsen er anti-racistisk kunst.

Baggrunden for billedet er det racistiske overfald på den somaliske mand, Yusupha Sallah i midten af billedet, og hans 1½ år gamle søn på en gangbro (derfor hænger de tre personer fra en gangbro) i bydelen Hyllie i Malmö. Yusupha Sallah blev mishandlet af tre mænd, der også forsøgte at smide ham ud fra gangbroen, og der blev råbt "black motherfucker" og "Jävla neger" efter ham.

Mishandlingen oprørte hele den svenske offentlighed og ikke mindst Momodou Jallow fra Afrosvenskernes Forbund (til venstre i billedet). Politiet holdt det imidlertid hemmeligt, at der var tale om et overfald begået af tre arabiske mænd, og Momodou Jallow kastede sig ud i et

sandt raseri mod svensk racisme.

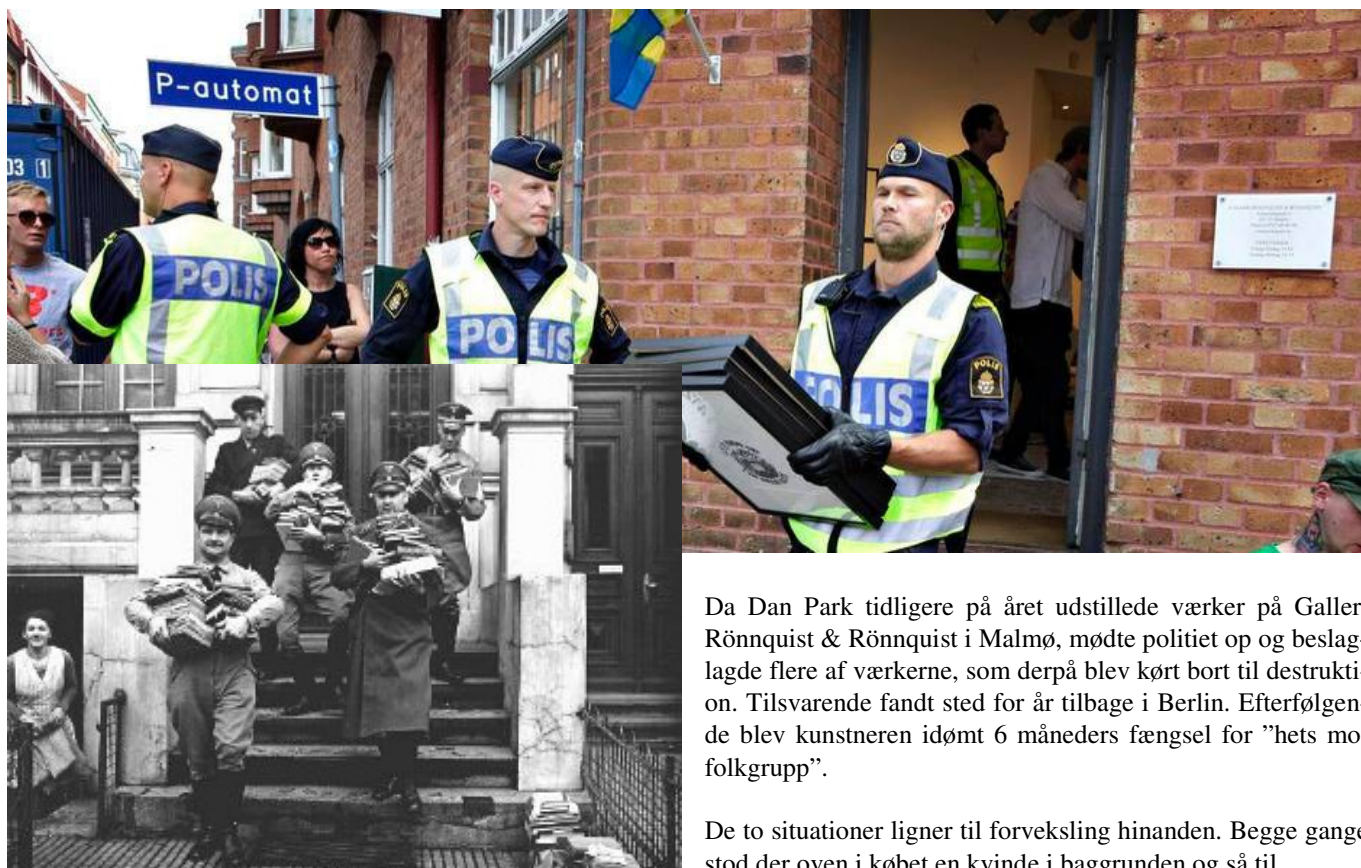
Lige indtil det kom frem, at overfaldsmændene var kurdiske indvandrere. Så blev der stille.

Dan Parks billede er en kunstnerisk kommentar til den racistiske dobbeltmoral i det svenske samfund og ikke mindst i Afrosvenskernes Forbund, hvor de politisk korrekte ikke vil kritisere racistisk vold, som begås af indvandrede, men kun vil kritisere racistisk vold, som begås af hvide etniske svenskere.

En racistisk form for dobbeltmoral.

Dan Parks kommentar "Hang-on Afrofobians" ("fortsæt bare afrofober") henviser således til Momodou Jallow og det svenske samfunds implicite opfordring til, at de racistiske kurdiske overfaldsmænd (der jo er "afrofoberne" i denne sammenhæng) blot kan fortsætte med deres racistiske overfald, for så længe de selv er indvandrede, vil det svenske samfund ikke tage afstand fra deres vold, eller overhovedet tale om den.

Entartete Kunst

Da Dan Park tidligere på året udstillede værker på Galleri Rönquist & Rönquist i Malmö, mødte politiet op og beslaglagde flere af værkerne, som derpå blev kørt bort til destruktionsanstalten. Tilsvarende fandt sted for år tilbage i Berlin. Efterfølgende blev kunstneren idømt 6 måneders fængsel for "hets mot folkgrupp".

De to situationer ligner til forveksling hinanden. Begge gange stod der oven i købet en kvinde i baggrunden og så til.

Et flertal af det danske folk

Det, som folket ønsker allermest, findes ikke på hylderne i det politiske varehus, og skulle et flertal af det danske folk komme til orde, ville det være slut med partiet Det Danske Folketings enevældige styre.

Af cand.jur Jack Kornbeck

Hvis der er noget, som Christiansborg-politikerne frygter mere end noget andet, så er det dette: Et flertal af det danske folk. Dette flertal må for Guds skyld ikke have noget at skulle have sagt. Man har partivæsenet til at løse denne vigtige opgave. De har og agter at beholde magten i Danmark, det danske folk skal bare holde sig væk fra den. Skulle et flertal af det danske folk komme til orde, så går en epoke til ende. Hvilken epoke? Den epoke, der hedder partiet Det danske Folketings enevældige styre af det danske folk. Partinavnet: Det danske Folketing er mindre kendt end de forskellige handelsnavne, som partiet markedsføres under: De radikale, folkesocialisterne og så videre. Bag vinduespynten mener de det samme: At det danske folk skal styres af dem, og dets politiske ønsker skal sættes til vægs. Dette kaldes "branding". Tarvelige ideer kolporteres efter nøjagtig de samme principper som tarvelige varer. Cigaretter, tyggegummi og kartoffelchips kan jo også hedde så meget forskelligt, men er og bliver dog cigaretter, tyggegummi og kartoffelchips.

Der er varer nok på de politiske hylder, det kan godt ligne et varehus. Tillige skiftes varerne (de politiske synspunkter) meget hurtigt ud, faktisk er synspunkternes hurtige omskiftelighed gået hen og blevet et markant træk ved det politiske liv, så også på dette punkt ligner partiet Det danske Folketings virksomhed varehusenes. "Her er alt, hvad hjertet kan begære", vil handelsmanden sige.

Men det er løgn. Det, som hjertet begærer allermest, findes slet ikke på hylderne, i hvert fald ikke, hvis man elsker sit land og ønsker at passe godt på det. I så fald er hylderne gabende tomme.

En kort oversigtsartikel i Jyllands-Posten den 21. juni 2014 når langt i retning af at bevise dette. Den angik Danmarks folkeretsstridige deltagelse i Irakkrigen, og det fremgik af artiklen, at

der aldrig nogensinde har været et flertal af det danske folk, der støttede denne krig, der så nemt fandt sit flertal i Det danske Folketing. Tværtimod vendte et flertal sig imod den, og i dag 14 år senere gør dette flertal stadig det samme, vender sig imod denne krig. Hvad hjertet kan begære mest af alt: At holde landet ude af krigen, ganske særligt af meningsløse og folkeretsstridige krige, er ganske enkelt en vare, som partiet Det danske Folketing ikke fører for tiden. "Efterspørgslen mangler", vil levebrødspolitikens ekspedienter måske sige, men oversigtsartiklen viser, at dette ganske enkelt er løgn.

Dette er blot et særligt klart eksempel, der kort og godt viser, at det danske folks mest vitale interesse groft tilsidettes af de repræsentanter på tinge, der tilsammen udgør partiet Det danske Folketing. Et andet eksempel er så velkendt, at det overhovedet ingen dokumentation behøver, idet mange blot behøver at stikke hovedet ud af vinduet for at få øje på det. Det er problemet med de fremmede blandt os. De to problemer er nært forbundne i forbindelse med nærværende drøftelse.

Retten til gengæld

Med masseindvandringen, som det danske folk aldrig nogensinde blev spurgt om, sker der det, at landet udsættes for en fuldstændigt uoverskuelig risiko, der retter sig mod rigets indre sikkerhed. En risiko af denne art er enestående i Danmarkshistorien. Den er ganske enkelt uden sidestykke. Og det er vort parlamentariske demokrati, altså partiet Det danske Folketing, der påfører os den. Problemet er folketingssskabt. Med den række af folkeretsstridige krige og krigshandlinger, som Danmark siden 1999 har deltaget i, påføres riget en lige så uoverskuelig risiko, der retter sig mod rigets ydre sikkerhed. Sagen er den, at der efter folkeretten gælder en repressalieret for den angrebne part. Det

har De muligvis aldrig spekuleret nærmere over, hvilket i grunden er betænkeligt. Værre er det dog, at Deres folketingsmand efter alt at dømme heller ikke har det. Meningsløst og folkeretsstridigt lagde vi os ud med lande, der aldrig har gjort os noget ondt. Også dette problem er enestående i vor historie. Også her gælder det, at problemet er folketingssskabt. Således lykkedes det dette folketingsmand at bringe både rigets indre og ydre sikkerhed i fare og derved at forsømme den suveræne statsmagts første og vigtigste opgave, som netop er at værne rigets ydre og indre sikkerhed.

Den, der elsker sit land og tillige er demokrat af hjertet, må herefter konstatere, at vore værste problemer er folketingssskabte. Folketingsskabte er de, og ansvaret for dem har folketingsmanden. Og det er ikke over for EU, NATO eller FN, de skal stå til ansvar. Det er over for det danske folk, som dette folketingsmand har gjort så megen fortræd. Og hvad kan et folk vente sig af et styre, der gør folket fortræd, andet end mere fortræd?

Under de omstændigheder er det meget nærliggende, dersom den fædrelandskærlige demokrat siger til sig selv: Siden de to mest efterspurgte varer – rigets indre og ydre sikkerhed – end ikke føres i det parlamentariske varehus, så er det nok på høje tid, at vi tager demokratiet i dets rene form, altså det direkte demokrati, i nærmere øjesyn.

Næsten uvilkårligt ledes tanken hen på det schweiziske demokrati, der har det største mål af direkte demokrati overhovedet, og et studium af schweizisk statsforfatningsret er da heller ikke nogen dårlig ide. Men en bedre ide er det at begynde med vort eget, altså foreløbig blive herhjemme.

Det historiske udgangspunkt

Vort forfatningshistoriske udgangspunkt er det direkte demokrati i dets

Hvilket bringer os til vor grundlov, som den skrevet står og er gældende i dag. Her skal det først fremhæves, at det højeste statsorgan i dette land, det grundlovgivende organ, der har kompetencen til at ændre grundloven, er sammensat af folketinget og folketingsvælgerne samt majeståten. En grundlovsændring kan kun gennemføres med alle disses bifald (og kun såfremt proceduren i grundlovens §88 er iagttaget). Her er indrømmelsen til det direkte demokrati altså ganske afgørende.

Det er videre velkendt, hvorledes vor grundlov slår bremserne i, når det gælder suverænitetstafståelse ”i nærmere bestemt omfang” (suverænitetstafståelse i ubestemt omfang kan overhovedet ikke finde sted). De mange EF/EU-afstemninger viser alvoren i grundlovens §20. Hvor et flertal for en sådan

enkelt tænkelige form. Da riget omkring år 1000 samles i en union så løs, at den kun holdes sammen af kongen, er dette demokrati landets styreform. Kongemagten viser kun sin suveræne tilstedeværelse i tilfælde af krig. Angrebskrig kan kongen suverænt besvare og herunder opbyde leding (d.v.s. mobilisere landet), men anstifte angrebskrig kan han ikke gøre suverænt, hertil kræves demokratisk godkendelse. I dagens Danmark ville en tilsvarende regel lyde som følger: ”Hvor intet hensyn til rigets sikkerhed taler derimod, og hvor ingen uopsættelighed gør sig gældende, kan angrebskrig kun finde sted efter folkeafstemning herom med flertal for angrebskrigens iværksættelse”. Havde en sådan regel været gældende, havde Danmark ikke været i krig siden 1945. Intet ordentligt menneske ville stemme ja i forbindelse med en sådan folkeafstemning. Man skal ind i folketingssalen for at skaffe sig et flertal for den slags. Tingets medlemmer er ganske enkelt det danske folks undermålere.

Et flertal af danskerne er modstandere af masseindvandringen, og et flertal er modstandere af Danmarks deltagelse i krigen imod Irak.

I udgangspunktet ligger magten således hos folket, hos bygde-, herreds- og landstingene. Enhver bofast mand kan her møde op på tingstedet, give sit besyv med og afgive sin stemme. Når kongen er til stede, afgiver han sin stemme som enhver anden mand og med samme stemmewægt som enhver anden mand. Denne styreform var gældende til omkring år 1200, da rivaliseringen mellem kongemagt, bispevælde og adel tager fart, hvilket fører til vort direkte demokratis undergang.

Dette var bondesamfundets styreform, de gamle bønders demokrati, og deres

blod ruller vel stadig i vore årer. Dette er vor arv, vort udgangspunkt, og man skal ikke være bange for at gøre sig nogle politisk urealistiske overvejelser over det. Især skal man hæfte sig ved, at to af dette samfunds betingelser også i dag er opfyldte. Det gamle bondesamfund var præget af en pæn stor social lighed og fuldstændig retlig lighed. På dette punkt tåler dagens Danmark sammenligning med det. Det er den ene betingelse. Den anden er den, at nutidens informationsteknologi gør det muligt for enhver at give sit besyv med. Man skal ikke en gang hen til tingstedet for at gøre det! Folk skal bare hen til maskinen. Derfor skal man ikke bare gøre sig rask færdig med sådanne urealistiske overvejelser og lade dem falde, men tværtimod bide mærke i dem, og derpå gå videre til noget mere realistisk.

afgør afståelse på 5/6 af tingets medlemmer ikke foreligger, afgøres spørgsmålet ved en folkeafstemning efter de strenge regler i grundlovens §42.

Frygten for flertallet

Grundlovens §42 åbner endelig mulighed for, at enhver lov, der ikke udtrykkeligt er undtaget herfra ifølge bestemmelsens egen opregning, kan sendes til folkeafstemning, såfremt en tredjedel af tingets medlemmer begærer dette. Ældre læsere husker stadig de fire jordlove, der faldt efter en folkeafstemning. De kan være helt sikker på, at folketinget også husker det. Det er nemlig her, at frygten for et flertal af det danske folk har sit historiske udspring.

En ting står tilbage at nævne om grundloven. Den er ikke til hinder for, at vejledende folkeafstemninger afholdes. Den hjemler dem ikke, men den forbyder dem heller ikke. Grundloven står ganske enkelt ikke i vejen for dem. Sådanne afstemninger vil politikerne aldrig røre med en ildtang. På overfladen vil resultatet være uforbindende for Christiansborg. Virkeligheden er imidlertid en anden. Den demokratiske ideologi har et drabeligt tag i det danske folk. Det har den ikke i partiet Det danske Folketing, der befinder sig storartet ved at regere dette folk på tværs af dets politiske ønsker. Men at sætte sig ud over resultatet af en sådan folkeafstemning ville være politisk selvmord. Derfor får vi aldrig en sådan at se. Det skal parlamentarikerne nok sørge for.

Den, der er det direkte demokratiske og folkesuverænitetslærens mand, har en lang vej foran sig, og der er sådan set ikke megen grund til munterhed. De to varer, som vi lige nu så bittert må savne i det parlamentariske varehus, nemlig et

ophør af de humanitære og folkeretsstridige angrebskrige og en myndig repatrieringspolitik, kan ikke forventes markedsført i den nærmeste fremtid. Der er dog lige nu et enkelt lyspunkt, endda på kort sigt. Stemningen i dagspressen, blandt politikerne og hos embedsværket er aldeles ikke stemt for de internationale konventioner af humanitære tilsnit, der bliver til ifølge udøvelse af regeringsmagt i samarbejde med fremmed statsmagt og sammenslutninger af sådanne. Om den betænkning, som Regeringens Konventionsudvalg afgav i august, er der kun det at sige, at bjerget barslede og nedkom med en mus. Udvalget kunne ganske enkelt ikke enes om noget som helst. Blandt politikerne gør en lignende uenighed sig gældende.

Konventionsret uden binding

Der er imidlertid en mulighed, som aldrig nogensinde nævnes i den offentlige debat, men som fortjener at bliver frem-

hævet. Der er intet som helst i vejen for, at en suveræn stat tager en sådan international konvention i øjesyn, derpå undlader at tiltræde konventionen, for så at gennemføre den i sin nationale lovgivning. I så fald gennemføres konventionens retsregler uden konventionsbinding overhovedet. Der er intet i vejen for dette. Intet. Et eksempel. Hvis Danmark ikke havde tiltrådt handicapkonventionen (hvilket vi har), så ville der ikke være noget som helst til hinder for, at vi i en lov om handicappedes retsstilling gennemførte konventionsbestemmelserne til punkt og prikke (hvad de handicappedes retsstilling angår). En sådan lov ville betyde, at de berørte over for myndighederne og domstolene kunne gøre nøjagtig de samme rettighe-der gældende, som hvis vi havde tiltrådt konventionen.

Og en sådan lov ville næppe støde på den store modstand hos et flertal af det danske folk.

En sjælden politikertype

Godfrey Bloom er en farverig politiker, som siger sin mening uden at kere sig om andres dom

Af Peter Neerup Buhl

Engelske Godfrey Bloom er en af de farverige politikere, som demokratier alle vegne savner. Hans tid som EU-parlamentariker og som politiker i det hele taget er netop afsluttet, men et portræt vil antyde, hvorfor jeg mener, at flere mennesker af hans karakter er tiltrængte i politik.

Bloom (født 1949) havde en stilling i et ledende investeringsfirma, da han gik ind i det lille EU-kritiske UK Independence Party, som siden er gået meget frem. Fra 2004 sad han for UKIP i EU-parlamentet. I juli 2013 påpegede han i en tale det skandaløse i, at Storbritannien sender 1 mia. pund om måneden til "Bongo Bongo Land" uden nogen sikkerhed for, at pengene bliver brugt som tiltænkt. Typisk for tidsånden rejste talen et ramaskrig, ikke over denne skalten og valten med offentlige midler, men over ordvalget. De sære proportio-

ner, der gælder i nutidens politisk korrekte verden, måtte Bloom også sande, da han ikke fik lov til at markedsføre sin nye humoristiske erindringsbog "Guinea A Minute" på UKIPs partikonference i 2013, fordi den rummede et billede af ham med ansigtet mellem en strippers bryster (fra hans polterabend). Den politiske korrekthed karakteriseres jo ærketypisk af USA, hvor TV'et er fyldt med vold, men hvor slemme ord bippes væk. Dette misforhold mellem væsentligt og uvæsentligt blev den lidt for vittige Blooms skæbne som politiker, da han tydeligvis humoristisk brugte ordet "sluts" (mindre pæne "tøser") om sine kvindelige konferencetilhørere, og i et efterfølgende skænderi med en journalist klapsede denne over hovedet med konferencens program. Bloom sad i EU-parlamentets ligestillingsudvalg og har talt skarpt imod kvotepolitik, men vel at mærke altid rost kvinder, der kom frem på talent. Det stærkt voksende UKIP ville imidlertid have en "pænere"

profil, og det sidste år sad Bloom i parlamentet som partiløs.

Bloom mindes i sine erindringer 1950'erne, da "alle røg, og der var ingen sundheds- eller sikkerhedsinspektion". Mænd åbnede døre for kvinder, disse gik aldrig på bar. Han giver eksempler på tidens angivelige elendigheder og slutter: "Homoseksualitet var ulovlig, et barn født uden for ægteskab blev mødt med social fordømmelse, ikke et gratis hus. En BBC-rundspørge kom frem til, at 57 % af folk var 'meget lykkelige' (i dag er det 34 %)." På et tidspunkt satte frygten for alt muligt ind: "I 60'erne var det atomkrig, i 70'erne en ny istid, i 80'erne og 90'erne salmonella, aids, kogalskab, og nu global opvarmning."

For Bloom er et af de store problemer i moderne politik, at "karrierepolitikere ikke går på pub eller deltager i rugby- eller cricketklubber." I stedet må de

bruge fokusgrupper for at finde ud af, hvad folk mener. Efter 35 år i finanssektoren ville Bloom ikke ansætte nogen af de ledende britiske politikere. Han forfærdes over deres indsigtsløshed. En David Cameron forstår ifølge Bloom intet uden for parlamentets boble. Han har ”aldrig haft et rigtigt job, går til fokusgrupper for at få meninger og lever i en hermetisk lukket verden.”

Krasse reformer er nødvendige, men politikerne tør ikke gennemføre smertefulde ”operationer”, så de giver virkningsløse ”piller” i stedet for. Omvendt bliver der vedtaget megen ligegyldig detaljeregulering, hvilket Bloom var førstehandsvidne til i EU, og han ironiserer over alle de emner, han har været med til at lovgive om. Han påpeger, at der er vedtaget flere love fra 1997 til i dag, end der blev fra ”Bill of Rights” (1688) og til 1997, og over 75 % af lovene er made in Bryssel... For meget lovgivning fører til foragt for enhver lov, advarer Bloom, og syditalienske tilstande breder sig. Men allerede nu forkrøbles erhvervslivet til de små selvstændiges ulempe. Reguleringsmænnen kvæler dem (der står for 90% af velstandsproduktionen) og er hovedskyldig i ungdomsarbejdsløshed. Kun store firmaer magter regelbunkerne fra EU, som ikke har skabt fred – det gjorde NATO, – men langt snarere har ”gjort verden sikker for bureaukratiet”. Bloom må henvise til sin far, der forudså, at samfundsherskerne først er tilfredse, når det bliver lovpligtigt at bruge sikkerhedssele, når man ser tv.

Bloom mener med sin erfaring at være en af de få politikere, der forstår økonomi. Han bruger farverigt billedsprog for at få sin pointe igennem. Idéen i EU om at hægte svage valutaer på den stærke tyske svarer til, at ”en ikke-musiker køber et flygel i håbet om, at ejer man det længe nok, vil man en dag være i stand til at spille på det”. Altså troen på, at man kan blive velstående uden egen indsats, hvilket han som tilhænger af den østrigske økonomiske skole angriber på alle måder. Som EU-parlamentariker var Bloom målløs over den totalt manglende respekt for offentlige penge. ”Spildet og ekstravagancen var af en målestok, som er ufattelig for dem, der ikke har set den.” Der forsvinder for 4,8 mia. pund hvert år i EU-systemet, og det accepteres nærmest som en pris for,

at EU er ”garanten mod krig” i Europa (som om det modsatte ikke lige så godt kan tænkes). Bloom pådrog sig BBC’s fjendskab ved at rejse spørgsmålet om, hvorfor en ”public service”-kanal ikke har gjort folk mere opmærksomme på dét. Desuden ved generelt at ironisere over ”public service”-idéen, hvor folk med fyrstelige lønninger misinformerer borgerne. (”Hvilken slags demokrati truer med at spærre folk inde, hvis de ikke abonnerer på én bestemt TV-kanal ud af de over 200, der er tilgængelige?”). Forargeligt var det, da BBC under Falklands-krigen typisk ville være ”neutral” over for de stridende parter... Han konkluderer: ”Disse mennesker har en umådelig magt, og det vil tage år, før folk indser, at den eneste vej til sandheden er blogsider på internettet, og faktisk forsøger verdens magthavere også allerede at begrænse denne frihed.”

Den udbredte kritik af ”ultraliberalismen” forekommer Bloom sær, al den stund staterne stadig spiller penge til alle sider. Hans grundsætning er, at ”staten er en opfindelse, der gør det muligt for mennesker at leve på deres nabos regning”. Tilmed i det efter vore standarder mindre velfærdsprægede Storbritannien, hvor indvandringen drives frem af, at det bedre kan betale sig for indfødte at gå arbejdsløse end tage uattraktive job. ”Hvorfor bo i en træhytte og stå op kl. 6 for at høste kartofler, når man kan ligge i sengen, se TV og vide, at éns nabo betaler husleje, mad, smøger og sprut?” Den kloge sørger i dag for at øde pengene væk, for så tager staten sig af én. Den, der har sparet altid, får intet. Brandbeskatningen af arv, som er én gang beskattet indkomst, er

også for Bloom tegn på, at man ikke lever under ”ultraliberalisme”, men under en stat, der vil opløse individuelt ansvar, familie og traditioner. ”Folk demonstrerer mod laissez faire-kapitalisme, ironisk nok et system, der ikke er forsøgt siden krigen, undtagen måske i Hongkong.” Man råber på Robin Hood-skatter, men der findes kun ”Sheriffen af Nottingham-skatter”. Al erfaring viser jo, at indtægter fra nye skatter forsvinder i fashionable projekter. Når staten udvider, er det altid den menige, lovyldige borger, der bliver taberen. I den politikerstyrede verden er det konsekvent den, der skaber flest problemer, som lukrerer mest på systemet.

De totalitære forhold, der er selv i Storbritannien, antydes af, at en engelsk familie fik fjernet plejebørn, fordi det forlød, at de støttede UKIP, som ifølge børneforsorgens begrundelse ”bliver opfattet som værende imod multikulturalisme”. Imod sådanne tendenser var Bloom en herlig naturkraft i britisk politik, en ærketypisk traditionel englænder, på hesteryg ved rævejagt og på pubben sammen med sine vælgere i Yorkshire. Svært at yde denne farverige personlighed retfærdighed i et sammendrag. Ganske uden de tabuer, som forkvakler selv mange ”nationalsindede” partier (han var rede til at samarbejde med ethvert parti i Europaparlamentet for at få en national opposition, skønt han følte sig fjernt fra mange kontinentaleuropæiske nationalister). Han var altså en for stærk kop te for UKIP, som man må frygte går en mere konformistisk vej. Urædde personer, der ikke kerer sig om andres dom, er aldrig populære i nogen partier.

EU's flygtningepolitik kollapset

Den politiske vilje til at levere trygge og sikre grænser for de europæiske folkeslag er kun i begrænset omfang til stede hos den politiske elite i Europa.

Af *Søren Lind Jensen*

I det første augustnummer (32/2014) af det tredjestørste tyske ugemagasin *Focus* med et ugentligt oplagstal på en halv million kan man læse en afslørende artikel under overskriften *Endestation Tyskland* om, hvordan EU's flygtningepolitik i realiteten er brudt sammen.

Et team af bladets journalister blev sat ind på at beskrive de faktiske forhold med det stadig stigende immigrationspres på EU's indre og ydre grænser. Artiklen indledes med et billede fra Münchens hovedbanegård visende fire mørklødede mandlige illegale indvandrere fra øjensynligt Nordafrika og Afrikas Horn.

I årets første seks måneder har de italienske myndigheder registreret omkring 70.000 flygtninge fra Afrika og Syrien, som er blevet samlet op i overfyldte både af den italienske marine. En del af dem ansøger straks om asyl, mens resten fortsætter rejsen mod Nordeuropa med præference, som der står i artiklen, for Tyskland, Sverige, Norge og Danmark. Banegårdene i Verona og Milano har udviklet sig til regulære flygtningetransitcenter med frivillige hjælpere fra nødhjælpsorganisationer, menneskesmuglere etc., alt imens de italienske myndigheder vender det blinde øje til. Den italienske stat er nu heller ikke ligefrem kendt for dens pålidelighed, driftssikkerhed og effektivitet. Alle ved, at "flygtningene" skal nordpå i EU, til lande hvor velfærdssystemerne endnu fungerer, men ingen forhindrer det, selv om der er lovhjemmel til det. En discountpris med en menneskesmugler i bil fra Milano til Padborg: 700 euro!

Fra banegården i Verona til hovedbanegården i München ledsager *Focus'* jour-

nalister "flygtningene", som på turen kun skal vise rejsehjemmel. Ingen kontrol ved hverken den italienske, østrigske eller tyske grænse! To af flygtningene har dog papirer på en tilbagesendelse fra en stikprøvekontrol fra et tidligere forsøg på at nå München med tog. Da toget stopper i München iler "flygtningene" mod banegårdens udgange. De fleste "flygtninge" fortalte til *Focus'* journalister, at de skulle videre mod nord til deres kontakter, altså er der ikke tale om flygtninge i henhold til FN's flygtningekonvention, hvis definitioner i øvrigt er overordentligt vide, men snarere om illegale indvandrere.

Landgangsfartøjer i pendulfart over Middelhavet bringer en endeløs strøm af koloniserere fra Afrika og Mellemøsten til Europa.

Ifølge Dublin-II forordningen af 2003 kan en flygtning kun ansøge om asyl i det EU-land, som vedkommende som det første på sin flugt "beviseligt" er ankommet til. "Beviseligt" tolkes af blandt andre de italienske myndigheder som identificering og registrering ved fingeraftryk, hvorfor det italienske politi – ifølge de af *Focus* interviewede flygtninge – blot venligt spørger om tilladelse til at tage fingeraftryk, velvidende at størstedelen af flygtningene nægter. Med denne kreative tolkning af Dublin II-forordningen slipper Italien let og elegant af med størstedelen af de flygtninge, som lander ved dets kyster.

Den italienske stat har praktisk talt kastet håndklædet i ringen og bedt EU om økonomisk hjælp, hvilket den også har fået, men en italiensk anmodning om en fordelingsnøgle af flygtningene er det umuligt at nå til enighed om i EU-kredsen, af hvilken grund Italien ved at gøre ingenting lader flygtningestrømmen sive nordpå af sig selv. I 2013 søgte "kun" 28.000 om asyl i Italien med 61,8 mio. indbyggere, i det grænseløst humanitære Sverige med 9,6 mio. indbyggere lå antallet af asylansøgninger sidste år på mere end 50.000.

Det paradoksale er, at ingen lande i EU frivilligt ønsker at tage flygtningene – de facto indvandrere ad bagvejen – men så at sige ingen politikere i EU fremkommer med håndgribelige løsningsmodeller, så som repatrieringer til nærområderne finansieret af EU. Det er dog tankevækkende, at EU's ministerråd er så handlingslammet over for et problem, der er så altafgørende for vor kulturs overlevelse på blot mellemlang sigt.

Grækenland, der ligeledes har store problemer med illegal indvandring,

"løser" problemerne lidt anderledes end Italien. Flygtningenes ophold gøres så ubekvemt for dem som muligt. De anbringes enten i overfyldte fængsler eller i nedlagte kaserner. Efter nogle uger får de et stykke papir, hvorpå de opfordres til at forlade Grækenland inden for 30 dage. Hvor de tager hen, er de græske myndigheder ligeglade med, men alle ved, at flygtningene med hjælp fra menneskesmuglere søger imod de nordeuropæiske velfærdsstater.

Tyskland er naturligvis rasende over den italienske og græske fremgangsmåde og presser EU for at indlede sag for brud på Dublin II-forordningen. Bay-

Endstation Deutschland!

Exodus in den Norden: Weil die südeuropäischen Länder Flüchtlinge einfach durchwinken, sind die Aufnahmelager in Deutschland heillos überfüllt. Erste Politiker wollen das nicht länger hinnehmen

Endlich am Ziel München Hauptbahnhof, 22.30 Uhr. Mit dem FCBSS gelassenen Flüchtlinge wie Ahmed Nasreddin (ganz rechts) ungehindert ins Land und verschwinden in die Nacht

Sie sind nur Figuren auf einem 10,5 Millionen Quadratkilometer großen Spielfeld. Höhere Mächte schieben sie voran, Zug um Zug. Manche von ihnen werden irgendwo "frei parken", für andere wird das Gefängnis zur Endstation. Für die meisten von ihnen wird es heißen: „Gehe zurück auf Los“. Willkommen bei „Europoly“.

Im ersten Spieleinsatz war das Leben. Seit Anfang 2014 haben mindestens 70 000 Flüchtlinge in gefährlich überfüllten Booten ihre Heimat irgendwo in Afrika oder Syrien verlassen, sind an der Küste Italiens gestrandet oder wurden von den Schiffen der Marineoperation „Mare Nostrum“ aus dem Mittelmeer gefischt. Bis Jahresende, schätzt Italiens Innenministerium, werden 120 000 Menschen aus Afrika, Syrien und dem Nahen Osten auf diese Weise italienischen Boden erreicht haben. Etwa 60 Prozent stellen dort einen Asylantrag. Der Rest der Karawane zieht weiter. Gen Norden.

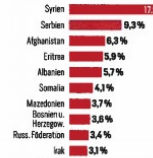
Tesaleam betet. Während vor dem Zugfenster Südtiroler Weinberge vorbeirauschen, blättert der 34-jährige Eritreer im Wagon 259 im Gebetsbuch, zeichnet das Kreuz auf Stirn, Brust und Schultern. Zwischendurch stellt er in bestem Englisch die immer selbe Frage. Jene Frage, die ihn im Augenblick noch mehr interessiert als das Wort Gottes: „Sind wir schon an der Grenze?“

EC 188, Verona – München: Zug der Hoffnung, Sehnsuchtszug. Abfahrt 17.02 Uhr in Verona, Ankunft 22.21 in München Hauptbahnhof, Gleis 14. Seit Juni hat die schabig-rote Bahn mehr als 600 Flüchtlinge über die Alpen nach Deutschland transportiert. Nordeuropa ist ihr Ziel, Norwegen, Dänemark, Schweden, Und Deutschland.

20 Uhr. Ankunft am Brenner: Neun dunkelhäutige Männer, eine Frau und zwei Jugendliche steigen in den Zug und sagen kein Wort. Gebannt starren

Flucht aus Afrika

Hauptherkunftsländer der Asylbewerber in Deutschland Jan. – Juni 2014

Fast jeder fünfte Asylbewerber im ersten Halbjahr 2014 kam aus der Arabischen Republik Syrien

Unter Einsatz ihres Lebens Die meisten afrikanischen Flüchtlinge versuchen, auf dem Seeweg nach Europa zu gelangen. Oft in hoffnungslos überfüllten Booten

erns indenrigsminister, Joachim Herrmann, har for nylig med klare tal gjort Italien ansvarlig for særdeles grov overtrædelse af Dublin II-forordningen. I første halvår af 2014 ankom der 70.000 flygtninge til Italien, men d. 1. maj havde de italienske myndigheder kun registreret 15.000 asylansøgere, hvorimod 44.000 blev registeret i årets første fire måneder i Tyskland, hvis asylcentre er fyldt til bristepunktet. Bayerns indenrigsminister har også gjort opmærksom på, at Italien allerede har modtaget betydelige øremærkede EU-midler til at håndtere flygtningestrømmen ordentligt – såvel konkret som juridisk.

I den forgangne sommer fangede tysk politi ved stikprøvekontroller i gennemsnit 300 illegale grænseoverløbere hver dag i tog, busser og biler. Hvor mange fattigdomsflygtninge slipper så mon i realiteten igennem uden nogensinde at blive registreret? Situationen forværres af, at hverken tog- eller busselskaber ønsker at medvirke til at kontrollere andet end passagerernes rejsehjemmel.

I realiteten kan Tyskland, Østrig, Holland og Danmark med Schengen-aftalen i hånden genindføre grænsekontrollen

med henvisning til en nødsituation opstået pga. de sydeuropæiske landes manglende overholdelse af både Dublin-forordningerne og Schengen-aftalen. Dette har den bayerske ministerpræsident Horst Seehofer allerede truet med, men han taler endnu for døve øren i Berlin. Forbundsregeringen i Berlin er en koalitionsregering, hvor socialdemokraterne, som i årevis har været ramt af politisk korrekt galimatias, har vetoret. Selve signalværdien ved en genindførelse af grænsekontrollen pga. ovenstående vil dog være ganske betydelig.

Der leveres i *Focus*-artiklen et billede af EU's indre åbne grænser, som hviler på Schengen-aftalen, som Danmark tiltrådte i 2001, som en dundrende fiasko. EU's grænser såvel de indre som de ydre står mere eller mindre pivåbne. De, der har viljen og pengene, kan mase sig frem til det land, som de ønsker at tage ophold i. Den politiske vilje til at levere trygge og sikre grænser for de europæiske folkeslag er kun i begrænset omfang til stede hos den politiske elite i Europa. Hellere lade stå til end at blive udskrevet i pressen som inhuman og hjerteløs og det, der er værre, synes at være mantræet hos EU-regeringerne. Hvor er den regeringschef, der tør stå op imod stor-

men og på fineste vis beskytte sin egen befolkning?

Den hurtigt fremadskridende opløsning af den arabiske civilisation samt befolkningsekspllosionen i Afrika har sendt og vil i de kommende årtier sende mange millioner på flugt imod Europa. Imod et politisk svagt og kriseplaget Europa med millioner af egne arbejdsløse, et Europa som er sovset ind i global humanitet og som bilder sig ind at kunne lindre al elendighed lige uden for dets grænser skabt af religiøs fanatisme, ældgamle forbenede normer og traditioner, stammemodsætninger, korruption og almindelig inkompetence.

Når den politiske erkendelse indfinder sig, og det gør den på et tidspunkt – medmindre man på forhånd har bestemt sig for at begå politisk harakiri som i Sverige – er det måske for sent. Men erkendelsen må komme, for de vesteuropæiske velfærdssystemer, som i forvejen er under pres, kan kun være bæredygtige i forholdsvist lukkede systemer. Fortsætter udviklingen imidlertid mere eller mindre uforstyrret, bryder ikke kun velfærdssystemerne sammen, men hele den vesteuropæiske kulturkreds.

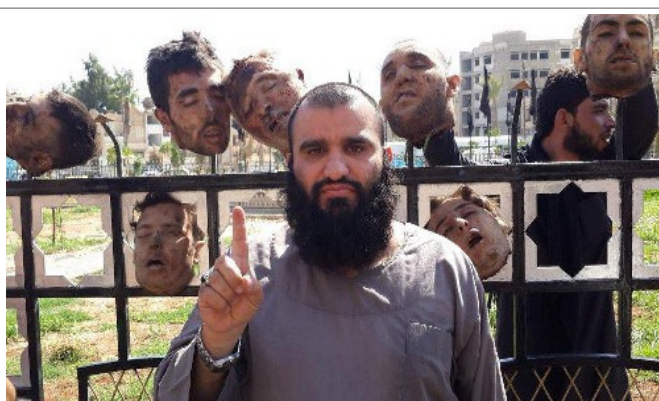
Islam og de hovedløse

Muslimers "halalslagtning" af mennesker, som ikke harmonerer med de islamiske forskrifter, har forårsaget forfærdelse i den civiliserede verden. Der er imidlertid ikke tale om noget nyt, som Islamisk Stat eller andre fundamentalister har fundet på for nylig. Der er tale om en ældgammel og rodfæstet muslimsk tradition, som er foreskrevet af både Allah og hans såkaldte profet.

Vi bringer en række illustrationer af denne tradition. De er ubehagelige, fordi virkeligheden er ubehagelig. Fred være med islams ofre. Æret være deres minde.

I Saudi Arabien bliver sneisevis af mennesker halshugget hvert år. Gæstearbejdere er retsløse

Massemorder med hovederne af "vantro" ofre. Syrien 2014.

Politifolk i Thailand indsamler afskårne hoveder af ofre for muslimsk terror i det sydlige Thailand.

Muslimers afskæring af modstanderes hoveder er foreskrevet i koranen Sura 47:3, hvori det hedder: "Når du møder de vantro på slagmarken, skær da hovederne af dem, indtil de er fuldkommen knust. Bind derpå fangerne grundigt". Dette påbud er blevet fulgt nøje i århundrederne siden, de blev nedskrevet, og så sent som i en "Vejledning til koranen", som den fremtrædende pakistanske gejstlige S. Abul A' la Mawdudi fik udgivet i 1986, hedder det: "Under ingen omstændigheder må muslimer tabe målet af syne og begynde at tage fanger. Der

må ikke tages fanger, før fjenden er fuldkommen knust."

Traditionen med at hugge hovederne af vantro går tilbage til Profeten Muhammed. Ibn Ishaq, som nedskrev Profetens gerninger, beretter, at Profeten beordrede henrettelsen af 700 jødiske fanger i Medina, fordi han mente, de konspirerede imod ham. Siden har muslimer fulgt denne praksis, og der er en overflod af beretninger i islams historie om halshugninger af både levende og døde. Tashfin, som erobrede det meste af Nordafrika, beordrede

Tyrkiske soldater med de afskårne hoveder af kurdiske frihedskæmpere. Foto fra 1990'erne.

Islam giver sine tilhængere guddommelig fuldmagt til at dræbe og tiltrækker menneskehedens mest modbydelige udskud.

Indonesien: Muslimer skar hovederne af tre skolepiger, mens en fjerde slap væk. Foto fra 2006.

Kosovo-albanske terrorister med de afskårne hoveder af serbiske soldater. Foto fra 1999.

hovederne hugget af 24.000 faldne kristne efter slaget ved Zallaqa i 1086. Hovederne blev derpå stabled op som minareter, hvorfra muezzinerne lovpriste Allah. De overskydende hoveder sendte han til byer i Nordafrika, så folk kunne se, hvilke svæklinge, de kristne er.

Da tyrkerne besejrede de kristne serbere i Kosovo i 1389, halshuggede de serbernes konge og tusindvis af fanger. Da tyrkerne havde slået ungarene ved Varna i 1444, halshuggede de ungarenes konge, satte hans hoved på

toppen af en lang stage og svingede det foran indbyggerne. Opremsningen kunne fortsættes i det uendelige. Der kommer nye eksempler til hver eneste dag.

I islams hjemland, Saudi Arabien, har halshugninger altid haft et stort omfang. Amnesty International havde kendskab til 79 tilfælde i 2013, hvoraf næsten halvdelen var udlændinge.

Kilde: Middle East Forum. Volume 12. Number 2.

Afghansk hellig kriger i Bosnien med det afskårne hoved af en serber. 1992.

Tyrkiske officerer poserer med hovederne af henrettede kristne armeniere under folkedrabet i 1915.

Boko Haram i aktion i det nordlige Nigeria. Indfangne kristne får efter tur hovedet skåret af, hvorefter de vippes ned i en massegrav. Foto fra 2014.

Danmark rundt

Mystisk røverforsøg

Natten mellem d. 5. og 6. oktober blev en 60-årig banket op i sin lejlighed i Nakskov og udsat for et forsøg på hjemmerøveri. Da manden lukkede op stod fire udenlandske mænd og forlangte benzin og klor til at lave en bombe af. Manden blev tvunget til at tømme sit kemikalieskab, men de udenlandske mænd fandt ikke det, de søgte. De tog mobilen fra den 60-årige og forlod stedet, hvorefter politiet blev tilkaldt. Den ene mand var afrikaner. De tre øvrige havde arabisk udseende. Alle talte gebrokkent dansk.

Kilde: *Folketidende* 06.10.2014

Danske soldater angribes i Danmark

”Der findes folk, ikke kun ude i verden, men også herhjemme i vore egne gader og egne kvarterer, der ikke tænker gode tanker om os, og som ønsker at skade os. Det er dem – og deres forbindelser, der gør vores familie og venner nervøse. Kan vi mindske denne angst og nervøsitet, ved at optræde mere anonymt i det offentlige rum, så gør det os vel ikke mindre stærke eller mindre danske.” Sådan skriver formanden for Centralforeningen for Stampedersonel på foreningens hjemmeside. Formanden, Jesper K. Hansen advarer samtidig danske soldater imod at bære uniform - i Danmark. En krigsveteran blev d. 11. oktober truet af personer med mellemøstligt udseende med at få halsen skåret over, hvis han ikke fjernede sløjfen ”Støt vore soldater” fra sin bil.

Kilde: *BT* 13.10.2014

Imam politianmeldt efter prædiken

Det Jødiske Samfund i Danmark har meldt imam Muhammed Khaled Samba til politiet, efter at han i en prædiken kaldte jøder for ”efterkommere efter aber og svin” og talte om den dag, da muslimer vil dræbe jøderne: ”Træerne og stenene vil sige: ”Muslim, Allahs tjener, der er en jøde bag mig. Kom og drøb ham”.

Kilde: *TV-2 nyhederne* 14.10.2014

Bederum på politigården

Østjyllands Politi har oprettet et bederum på politigården i Aarhus for at imødekomme et ønske fra en håndfuld muslimske medarbejdere, der gerne vil bede i arbejdstiden. Politiet skal være et spejl af den danske befolkning, og bederummet skal være med til at vise, at politiet er en attraktiv arbejdsplads for folk med anden etnisk baggrund end dansk, siger politidirektør Jørgen Illum. Ifølge formanden for Politiforbundet, Claus Oxfeldt, er det første gang, at man i politiet har oprettet et bederum, og han er overrasket over, at det er sket.

Kilde: *Jyllands-Posten* 27.09.2014

Svigersøn kostede moder livet

Det er ikke ligeegyldigt, hvem ens børn omgås. En 15-årig pige fra Frederikshavn blev kæreste med en 28-årig iraker. Kort tid efter blev moderen stukket ihjel med kniv. Datteren var hjemme sammen med liget, da politiet ankom. Kort tid efter blev den 28-årige iraker anholdt tillige med den 15-årige pige. I ugerne op til drabet, oplevede den 15-årige piges venner og bekendte, hvordan pigen ændrede adfærd og nærmest udlevede en fascination af det lokale mellemøstlige og muslimske miljø. Den dræbte kvindes mand kendte intet til pigens færden i muslimske kredse.

Kilde: *Ekstra Bladet* 13.10.2014

Røveri i Odense

Den 18. oktober blev en 55-årig mand, som sad på en bænk på Banegårdspladsen, omringet af en gruppe unge med ”sydlandsk” udseende og truet til at udlevere sin iPhone og 400 kroner. Derefter tildelte røverne manden flere slag i ansigtet, før de forsvandt.

Kilde: *fyens.dk* 19.10.2014

”Dansker” fængslet i Libanon

Siden juni har en 19-årig person, som medierne er uforskammede nok til at kalde ”dansker” siddet fængslet i Libanon, hvor han mistænkes for at have kæmpet sammen med terrorbevægelsen Islamisk Stat. Manden er i virkeligheden libaneser, men har af uransagelige grunde fået dansk statsborgerskab. Han blev pågrebet i Syrien af en anden islamisk terrorgruppe, Ahrar al-Shams, som har forbindelse til al-Qaeda. Flere personer i den anholdtes familie, som bl.a. har base i Sverige, er i forvejen involveret i terroraktiviteter.

Kilde: *Berlingske* 22.10.2014

Slut med svømning i Gellerupbadet

AGF Svømning har i årevis affundet sig med chikane og vold fra muslimske bander ved Gellerupbadet, og svømningen har tidligere været indstillet i periode på grund af volden; således i april 2013, efter at en bande på 20-25 personer angreb to trænere, som kørte fra stedet i en bil. Banden sparkede løs på sidespejlene og bilen, mens det lykkedes trænerne at flygte uden selv at komme til skade. Den 03.11 påkørte ”unge”, som kørte race med en BMW på parkeringspladsen, en træners bil med 78-80 km. i timen. Træneren kom ikke alvorligt til skade, men AGF Svømning indstiller igen svømningen i Gellerup, indtil der kan skabes trygge forhold, - hvis det er muligt.

Kilde: *Aarhus Stiftstidende* 07.11.2014

Rengøringsbranchen i klemme.

- en personlig beretning

Jeg har gjort rent i 22 år og har været tilfreds med arbejdsvilkårene i denne branche i de første 12 år.

Men da jeg købte et hus på Lolland i 2003 og flyttede derned i januar 2004, startede mine problemer i branchen. Det var før kommunesammenlægningerne, så i stedet for 2 storkommuner, kunne jeg henvende mig til samtlige 7 for at søge rengøringsjob i kommunale institutioner. Men jeg fik den besked, at kommunerne kun antog langtidsløst til den slags job.

Jeg blev selvfølgelig meget forbavset over den udmelding, og søgte i stedet job hos 4 forskellige rengøringsfirmaer. I modsætning til tidligere erfaringer med jobsøgning som rengøringsassistent med min anciennitet, blev jeg afvist, da jeg ifølge overenskomsten skulle have en højere løn, end de ville betale.

Jeg flyttede efter halvandet år tilbage til Sjælland, og har siden oplevet gang på gang, at især kommunale rengøringsstillinger er besat udelukkende af personer med anden etnisk oprindelse. Ydermere, hvis jeg i dag henvender mig til et servicefirma for at søge job, får jeg at vide, at de ikke mangler nogen, men at de kan skrive mig op. Men man hører bare aldrig fra dem igen..

Desværre er et af problemerne, at min generation og specielt generationerne efter, dvs. 70'erne, 80'erne og 90'erne er alt for optagede af at have et betydningsfuldt arbejde, helst med IT som det dominerende arbejdsredskab.

Så her er rengøringsbranchen en meget udkældt og nedgørende beskæftigelse for mange, så desværre er det ideelt for dens ledere, at antage både herboende muslimer og østerlændinge, som bare kommer for at få arbejde i vores land.

De stiller ikke de store krav til arbejdsmiljø eller betingelser, og de er tilfredse med at gå for mindstelønnen, som er enorm i forhold til deres eget lands lønniveau. Dette gælder selvfølgelig ikke de herboende muslimer, men de har

store familier, som hjælper med til indtjeningen, eller også driver de autoværksted eller pizzeria ved siden af. De kører deres eget løb, for de kan tale og forstå hinanden, og kan samtidig virke særdeles hjælpløse, hvis deres chef siger noget, som de ikke vil forstå.

Vi hører det igen og igen, at østarbejderne kommer og tager vores arbejde, specielt håndværksfagene og alle former for chaufførjob, men i særdeleshed også rengøringsjobbene. Men man hører bare aldrig i medierne eller fagforeningerne, at også rengøringsbranchen er hårdt ramt, hvilket undrer mig meget, men jeg antager, at det er fordi, det er ufaglært arbejde, som ligger nederst på jobønskelisten.

Men der skal jo gøres rent, uanset det kan være hårdt arbejde og utaknemligt, så er det trods alt et ærverdigt arbejde, som der er behov for, også skønt der er finanskriser og lavkonjunktur. Så egentlig burde der være masser at lave for alle de mennesker, der er smidt ud af dagpengesystemet, men mærkeligt nok er der 117 undskyldninger for ikke at tage et rengøringsjob. Derfor har østeuropæere og muslimer kunnet besætte den slags job, for nu er der da ingen firmaer, der vil ansætte en "doven og dyr dansker", når de kan få en billig og flittig østarbejder.

En anden ting, der også er altødelæggende for mit fag, er regionernes og kommunernes udlicitering af rengøringsopgaver. Fremfor at holde beskæftigelsen af vores egne borgere og landet i gang, og have dygtige og tilfredse medarbejdere på bl.a. sygehuse, ser man sig nødsaget til pga. diverse nedskæringer, at spare på noget så vigtigt som

rengøring, og i stedet hyre firmaer, som kan gøre rent for det halve, fordi de har ansat billig arbejdskraft. Vi ved jo alle at rengøringen og dermed hygiejnen på sygehuse er stærkt kritisk.

For en god ordens skyld vil jeg nævne nogle eksempler på, hvad multietnisk arbejdskraft kan betyde for arbejdsmiljøet på en arbejdsplads. Inden for et tidsrum på 6 år fra 2006-2012 har jeg kortvarigt været ansat på først 2 kommunale institutioner, henholdsvis en skole og et rådhus, hvor mine kollegaer alle var af anden etnisk oprindelse, og derfor var det en næsten umulig opgave at kommunikere med dem, da de meget dårligt forstod og ikke talte dansk. Jeg sagde op efter cirka 3 måneder begge steder.

De næste 2 steder var først en virksomhed, som jeg gjorde rent på via et rengøringsfirma, hvor jeg havde en dansk kollega, som blev udskiftet med en godt dansk-talende pakistaner, som nød at underholde mig med, hvordan han selv havde aflivet først en kat og siden en hund på bestialsk vis. Det blev mig for meget, og jeg rettede henvendelse til rengøringsfirmaet og klargjorde, at jeg ikke kunne arbejde sammen med én, der mishandlede dyr på den måde. De prøvede at lukke munden på mig ved at tilbyde mig, at jeg kunne virke som rengøringsleder på virksomheden. Jeg takkede nej og sagde op.

Det næste sted var endnu en skole, hvor en kollega, som var inder, henvendte sig til mig og tilbød mig penge for at gifte mig med hans fætter proforma, så han også kunne komme til Danmark. Jeg henvendte mig derpå til ledelsen på skolen, som både virkede forbavset, men samtidig mistroiske, hvormed jeg sagde op på stedet. Jeg henvendte mig derefter til politiet og anmeldte inderen for forsøg på socialt bedrageri.

Det er meget beklageligt at måtte sande, at i min branche møder man efterhånden en meget broget skare. Men heldigvis er der stadig mange private virksomheder, som stadig er af den opfattelse, at de er bedst tjent med at ansætte udelukkende dansk arbejdskraft, med den risiko, at de kan blive beskyldt for diskrimination.

Ulla Castilla

Bekæmpelsen af Danmarks reformator

Anne-Marie Glistrup:

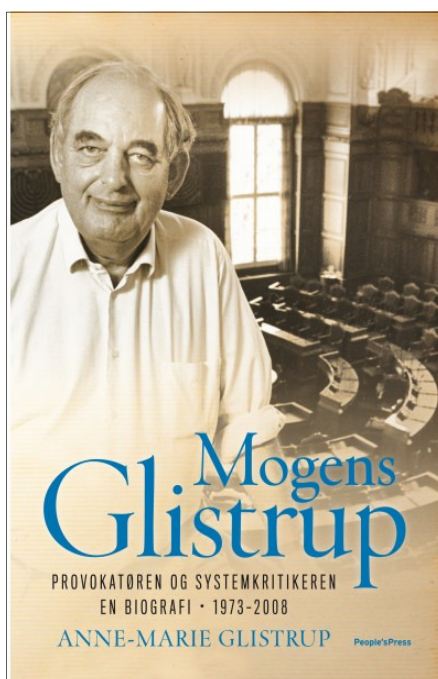
Mogens Glistrup. Provokatøren og systemkritikeren. En biografi – 1973-2008. Bind 2.

(*People's Press, 2014. 412 sider.*)

Andet bind af Glistrups datters biografi kan om noget få én til at tro på, at sammensværgelser og ond vilje virkelig eksisterer i dansk politik. Det fremgår klart af hendes grundige gennemgang af skattesagen mod ham, at landet ikke adskiller sig fra en bananrepublik, når det virkelig brænder på for magthaverne. Der var tilsyneladende ingen grænser for de beskudte trick, stemplinger og villedede misforståelser, politikere og medier ville gøre sig skyldige i, når blot formålet var det ”gode” at få Glistrup ned med nakken. Man kan modsat sige, at Glistrups største fejl efter alt at dømmes var, at han bedømte andre efter de samme høje standarder, han satte for sig selv, i troen på, at velment arbejde for Danmark og saglige argumenter vejede tungest.

Som en sjælden kritisk jurist udtalte i forbindelse med Glistrupsagen: ”I intet civiliseret land kan man dømmes og straffes, medmindre man har haft et kriminelt forsæt.” Af Anne-Marie Glistrups pædagogiske sagsgennemgang indses det, at Glistrups dispositioner aldeles ikke var ”fiktive” som fremført af revisor Lundgaard Andersen (der i øvrigt begik selvmord, da det blev afsløret, at han som hovedrevisor for Nordisk Fjer havde begået omfattende bedrageri og svindel). Faktisk alle klienter var indforståede med hans transaktioner, der muliggjordes af en hullet skattelov, og han kunne have fortsat sin lukrative virksomhed resten af livet, hvis han da ikke havde følt det som sin pligt at advare om, at Danmark var på vej mod afgrundens rand rent økonomisk, ligesom han senere advarede mod en lignende kurs i forbindelse med indvandringen. Som forfatteren Jakob Knudsen sagde om Martin Luther, var

dennes lunger sådan indrettede, at når han hviskede med Gud, brølede han, så det kunne høres over hele Europa. På samme måde måtte Glistrup nødvendigvis bruge store ord for at få gennemført sin reformation af Danmark, men det var også i hans tilfælde personlig anfægtelse, der drev ham.

Det var i sandhed et kafkask virvar af sager, myndighederne forsøgte at forpeste Glistrups liv med fra starten af 1970'erne og helt til hans død. Vel at mærke: forsøgte. For det fremgår klart af denne skildring forfattet af en af dem, der kendte ham bedst, at han i det væsentlige ikke lod sig gå på af omverdens forsøg på at knuse ham – til sin sidste dag elskede han livet (”klynkemosterselsvmedlidened” foragtede han altid). ”Han var en fantastisk god taber,” bekræfter en barndomsven. Dermed afvises konstruktionerne af pæne ”nationalkonservative”, der anser ham for en ubekvem skikkelse, hvorfor de har hævdet, at han siden fængselsopholdet i Horserød var nedbrudt eller psy-

kisk mærket af modstanden. Han var tværtimod i sjælden grad uberørt af omverdens dom og tænkte klart og sagligt om Danmarks situation indtil de sidste 2-3 år af sit liv, hvor han blev offer for demens – i øvrigt fremskyndet af hans absurde tvungne fængselsophold i 2005.

Også Dansk Folkepartis senere ledere afviste jo efterhånden Glistrup som rablende, men det fremgår af biografiens afslørende citater af Pia Kjærsgaard m.fl., at denne holdning først opstod, da det var politisk opportunt. Man kommer uundgåeligt i tanke om bibelstykket, hvor disciplene betyder, at de aldrig vil svigte Jesus, men de alligevel gør det flere gange, inden natten er omme. Glistrup havde ikke noget imod at indgå kompromiser med de andre partier, men han så klart, hvordan man ville blive taget ved næsen af bare at ville have ”indflydelse”. Der blev jo intet såkaldt systemskifte i 2001. ”Om det er den ene Rasmussen eller den anden, der er statsminister, det er fløjttende ligegyldigt, for de er lige uduelige,” mente Glistrup allerede dengang. Ole Hyltoft skrev i 1989: ”Pia Kjærsgaards vej er dødens vej. Hun er Schlüters krykke. Den dag det passer Schlüter, smider han krykken væk.” Ligesom mange andre gik Hyltoft jo senere med DF, fordi det nu engang var der, man kunne gøre mest. Glistrup derimod ville ikke deltage i blot kosmetiske løsninger.

Glistrups politik ville i modsætning til symbolpolitikken 2001-2011 have gjort en virkelig forskel. Han ville ikke kun flytte rundt på nogle få procent af budgettet, men vel at mærke gik afskaffelsen af indkomstskatten ifølge hans forslag ikke ud over de svageste. ”At tage sig af dem var den betydeligste samfundsopgave i hans optik,” fastslår datteren. At påstå, at overhovedet noget parti i Danmark står for en økonomisk ”superliberalisme”, må da også siges at være et klart tegn på, at man er moden

til indlæggelse, eller i hvert fald et tegn på manglende proportionssans eller viden om andre samfund. Det var for Glistrup for nemt bare at ville dele ud af samfundskagen, det svære var at gøre den stor nok, og under alle omstændigheder var det politikeres første pligt at sætte tæring efter næring i statsbudgettet. Glistrups program lignede også her Grundtvigs.

Eneste anke mod nærværende bog kan være, at de 20 år med Glistrups kamp mod islamiseringen fylder forholdsvis lidt i bogen (de 25 procent af hans liv fylder kun 15 procent af tobindsværket). For den, der har fulgt hans opgør med masseindvandringen, er der ikke så meget nyt at hente her, hvilket står i kontrast til, at det, den ældre Glistrup mest ønskede at blive husket for i sit offentlige virke, var rollen som "Den Første Advarer" (mod befolkningsudskiftningen, med "første" tænkes nok mere på i styrke og indsigt end tidsmæssigt). Anne-Marie Glistrup hævder i øvrigt, at det økonomiske var hovedargumentet mod indvandringen for Glistrup, det kulturelle det sekundære.

Sådan var det måske i starten, men efterhånden som Glistrup studerede islam, er der for mig, som har læst alle hans tusindvis af upublicerede sider fra hans forsvar i de senere års racemesager, ingen tvivl om, at "civilisationernes sammenstød" blev det altoverskyggende hovedtema. Det fremgår egentlig også af Anne-Marie Glistrups gennemgang af Glistrups kritik, der vel at mærke så længere frem end blot de nærmeste valgperioder. Glistrups dedikation til datteren og hendes søn i hendes eksemplar af Glistrups bog "De fremmede i landet" (1991) lød sigende: "Mon det bliver dig eller Thomas, der som oldingefatter alvoren i dette skrift? Fra din forfatterfar." Der er ingen tvivl om, at Glistrup mente, hvad han sagde, ganske oprigtigt og bogstaveligt.

Forskellen mellem Glistrups kritik og holdningen blandt de kritikere, der trods alt er "inde i varmen", fremgår klart af biografiens gennemgang af receptionen af Glistrups nævnte bog. Kultursociologen Mehmet Necef kritiserede således Glistrup for at "skære alle muslimer over en kam". Hertil svarede Glistrup, at han udmærket vidste, at muslimerne er forskellige, men at det er danske poli-

tikers opgave at se dem som en sikkerhedsrisiko, og at se væk fra den mulighed, at det "måske" ikke går så galt, at muslimerne rotter sig sammen imod os, hvilket er naivt at sætte sin lid til set i lyset af de foregående 1370 års islamhistorie. Som det altid havde været Glistrups kernepunkt, er de danske politikeres opgave danskernes interesser, og

Anne-Marie Glistrup slår dog fast, at hvad andre siger, giver ikke nogen undskyldning for selv at tie. Der er ingen sammenhæng. Det er imidlertid også uhyggelig lidt, der refereres til Glistrup i den "etablerede" indvandringskritiske debat, men så meget desto mere populær er han på de folkelige, ucensurerede fora på internettet og i hverdagens snak.

"Underklassens forkæmper" Mogens Glistrup taler ved Den Danske Forenings grundlovs møde i Hillerød i 1993.

her er det en fordel af koncentrere sig om at afværge det værste tænkelige. Glistrups gennemgang af forskellene i dansk og muslimsk verdenssyn mere end antyder dog også en uforenelighed, som er en realitet også uden bevidste muslimske erobningsplaner. Og logikken bag Glistrups barske retorik var, at den var nødvendig for at skabe opmærksomhed. Man kunne ikke ved at tale om alle mulige detaljer mht. "integrationsproblemer" pludselig en dag også tale om de nødvendige hjemsendelser. Dette ville stadig være tabu (alle andre steder end i folks hverdags-snak). Nogen måtte bryde tabuerne så markant, at der blev skabt luft for andre med samme tema. Han fastholdt sit princip: "Det er oftest sundest at tale åbent og bramfrit om ømfindtlige emner."

For mange politikere blev Glistrup en undskyldning for at undgå debatten (både skatte- og indvandringspolitisk).

Der er et svælg mellem selv de "stuerene" indvandringskritikere og de store dele af folket, der mener indvandringsmodstand og velfærd bogstaveligt. Glistrup ville have været stolt af denne forskel, fordi han så sig som underklassernes forkæmper mod de privilegeredes korrupte system. Men samtidig var det vigtigt for ham at tale fra Folketingets talerstol, fordi hans ord her blev bevaret for eftertiden i Folketingstidende. Dét er kilden, man må søge til for at finde inspiration til at komme ud af den nærværende suppedas – tillige med hans mange artikler især i "Fremskridt". De færreste får dog fat i disse publikationer, og her er det en uhyre værdifuld sammenfatning af denne reformators kamp, og inspiration til videre læsning, man får med nærværende biografi.

Peter Neerup Buhl

Kissinger og Den Westfalske Fred

Henry Kissinger: World Order
Penguin Press, 2014
420 sider
36 \$

Kissingers første kærlighed gjaldt Den Westfalske Fred af 1648. Det gør hans sidste kærlighed også, hvilket fremgår af hans netop udkomne bog, World Order. Gammel kærlighed ruster ikke.

Det var som ung akademiker, at han først beskæftigede sig med spørgsmålet. Hans disputats bærer titlen: A World Restored: Metternich, Castlereagh and the Problems of Peace, 1812-22. Det er den ældre statsmand, der efter 60 år nu vender tilbage til sin ungdoms temaer og ser dem an i lyset af sin livslange virksomhed i amerikansk udenrigspolitik.

I disputatsen behandler Kissinger sine spørgsmål i deres historiske dybde, i sin seneste bog (der er den trettende fra hans hånd) behandler han dem på ny, men denne gang i bredden, i verdensbredden så at sige. Begge steder er Den Westfalske Fred den aldeles centrale størrelse, og han finder dens principper så mange steder.

Denne fred er det traktatværk, der betegner afslutningen på trediveårskrigen. Denne krig løb op i så uhyrlige omkostninger for kontinentaleuropa, at den savner sidestykke i dets historie. Hver fjerde borger døde af den (ved drab eller på anden måde), og ødelæggelsernes og plyndringernes omfang er uoverskuelig. Europa var så nedbrudt, at kun en udvej var tilbage: fornuftens, besindighedens og den gensidige hensynstagens vej. Hensynstagen til den anden part, til modparten. På det grundlag skabes et beundringsværdigt traktatværk, hvor parterne anerkender hinandens suverænitets, altså den enkelte stats ret til egenmægtigt at træffe afgørelse på eget territorium med bindende virkning for landets egne børn, de suveræne staters ligestilling, samt forbuddet mod indblanding i andre staters indre anliggender. Sammen med respekten for de anerkendte landegrænser er det dette princip, der er helt afgørende, når det gælder om at begrænse krigen, hvilket net-

Henry Kissinger

op er ambitionen bag traktatværket. Europa havde ganske enkelt fået krig nok og havde fået nok af krigen. Man ville ganske enkelt ikke mere. Og man ville ikke den ideologiske krig. Den gang var ideologi stort set kun religiøs ideologi. Man søgte ved traktatværket at gøre den ulovlig (og under alle omstændigheder traktatstridig).

”Europæisk historie har vist, at samling (unification) aldrig nogensinde er blevet skabt gennem administrative foranstaltninger”

Forståeligt nok lægger Kissinger i sin bog ud med det Europa, hvor Den Westfalske Fred blev til. Napoleonskrigene udgør det alvorligste anslag mod den westfalske orden, og restaureringen sker ved Wienerkongressen, hvor Rusland (af indlysende grunde) er deltager, og hvor principperne fra 1648 bekræftes også derved, at Frankrig, den tabende part, er fuldgældigt medlem af kongres-

sen. Således står de westfalske principper efter Wienerkongressen stærkere end nogensinde før og udfolder deres gavnlige virkninger helt frem til første verdenskrig.

Om dagens Europa, om EU, har Kissinger særdeles alvorlige ting at sige. I nogle henseender repræsenterer EU en fornægtelse af de westfalske principper, skriver Kissinger, mens det ikke gælder i andre, især globale henseender. ”Den europæiske Union formindsker medlemsstaternes suverænitets og regeringsbeføjelser, såsom kontrol med deres valuta og grænser. På den anden side er europæisk politik hovedsageligt national, og i mange lande er protesterne mod EU blevet et centralt nationalt tema. Resultatet er en hybrid dannelse, forfatningsretligt halvvejs mellem en stat og en konføderation, der fungerer gennem ministermøder og et fælles bureaukrati”. Og Kissinger fremhæver følgende knusende iagttagelse: ”Europæisk historie har vist, at samling (unification) aldrig nogensinde er blevet skabt gennem administrative foranstaltninger”. Det har manden jo fuldstændigt ret i. Italiens eller Tysklands samling er ikke resultatet af nogen italiensk eller tysk kommissions arbejde. Her høres døds-klokkens over den ”gradvise tilnærmelses” politik, der er et omkvæd i EU-politikken. Kissinger taler om, at der kræves ”a unifier”, men længere når han

heller ikke. Han når ikke frem til hovedsagen, som er den, at Den europæiske Union ingen sjæl har, ingen ånd. Der er ingen unionsånd, ingen overhovedet. Italiensk ånd skabte Italiens samling, tysk ånd skabte Tysklands samling. Men det europæiske projekt er forladt af Gud og mennesker. Unionen er et livløst maskineri, og det livløse kan umuligt skabe noget som helst. Det er derfor denne union ikke formår at interessere de europæiske folk. Politikerne siger (medievante som de er) at de ”ikke har været gode nok” til at forklare befolkningen projektet og dets værdi, men det er ikke det, der er deres problem. Deres problem er, at der overhovedet ingenting er at forklare, for hvordan forklarer man en gabende intethed, et mørke over afgrunden? Det åndløse kan ifølge sit eget begreb ikke inspirere til noget som helst.

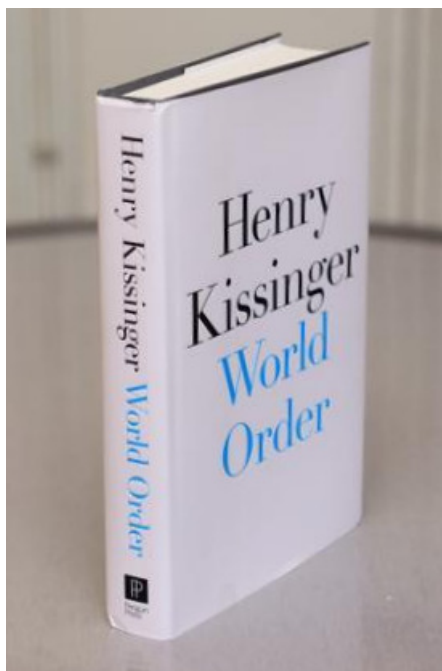
Den læser, der irriteret måtte mene, at denne Kissinger da også ser Den Westfalske Fred alle vegne, behøver blot at læse kapitlet om Islams verden, for der ser han den helt bestemt ikke, tværtimod. Kissinger betegner denne verden som ”a world of disorder”, og hans knusende dom over den hviler på iagttagelser, der på forhånd er dette tidsskrifts læsere sørgeligt velkendte.

De westfalske principper viser sig at være af uvelkommen værdi, da afkoloniseringen bliver et stort tema, for de kan af de koloniundergivne anvendes imod kolonimagterne, og kolonierne lader ikke den chance gå fra sig. Det gælder især Indien, som Kissinger gør meget ud af i sit kapitel om Asien, og hans påskønnelse er ikke til at tage fejl af. Vi vil derfor give ordet til forfatteren selv for et længere citat af stor vigtighed:

”Eftersom Indien søgte en ledende rolle blandt de alliancefrie nationer, holdt landet sig til et begreb om international orden, der såvel globalt som regionalt var foreneligt med nedarvede forestillinger. Dets formelle udtryk var klassisk westfalisk og foreneligt med den europæiske opfattelse af magtbalancen. Nehru definerede Indiens holdning ved hjælp af ”fem principper for fredelig sameksistens” Skønt de fik navn af et indisk filosofisk princip, *Pancha Shila* (fem principper for sameksistens), er der tale om en storsindet rekapitulation

af den westfalske model for en multipolær orden for suveræne stater:

- (1) Gensidig respekt for modpartens territoriale integritet og suverænitet,
- (2) gensidig ikke-aggression,
- (3) gensidig ikke-indblanding i indre anliggender
- (4) ligestilling og gensidig fordel, samt
- (5) fredelig sameksistens.

Kissinger fremhæver, at både Nehru selv og de følgende premierministre, inklusive hans egen datter, ”den formidable Indira Gandhi” har hævdet og fremmet Indiens interesser som et udtryk for landets moralske autoritet. Men han fremhæver tillige, at landet aldrig har prøvet at påtvinge andre lande Indiens egne traditioner eller institutioner, altså Indiens egne ”værdier”. Indisk udenrigspolitik var alle dage interessepolitik. Det er værd at hæfte sig ved, nu da Indien er nået så langt, at det snart vil spille en betydningsfuld rolle i koncerten af stormagter.

Det kan ikke skjules, at kapitlerne om USA er og bliver partsindlæg. Påtrængende problemer ignoreres eller fremstilles som uproblematisk. Utvivlsomt er Kissinger en fast støtte for den suve-

ræne statsmagt. Alligevel lader han formode, at der ikke er nogen dødelig konflikt mellem menneskerettighedsideologien og suverænitetstanken. Et vigtigt kendetegn ved suveræniteten er dens uigennemtrængelighed. Den er ikke til disposition for borgerne. Men menneskerettighedsideologien har det netop som sit kendetegn, at den tillader private borgere at gennemtrænge den statslige suverænitet og gøre den til pligtsubjekt for privatmenneskers blot individuelle bestræbelser (den hensynsløse stræben efter egen – altså egoistiske – ”lykke”). Disse rettigheder hævdes meget morsomt at være universelle, skønt de ikke kan gøres gældende de fleste steder i verden. Dette vil Kissinger ikke se i øjnene. Han kan godt forestille sig en verdensorden, der er et amalgam af klassisk folkeret og menneskerettighedsideologien. Det kan anmelderen ikke.

Det er Kissingers tese, at orden – i retlig og politisk forstand – altid er en kombination af magt og legitimitet. Den retlige og politiske orden må af det overvældende antal af de retsundergivne opleves som en legitim orden. Ligeledes må staterne i deres omgang med hinanden tilkende hinanden legitimitet, for at det fredelige samkvem mellem dem kan være muligt. Menneskerettighedsideologien er imidlertid ikke nogen nødvendig bestanddel af legitimiteten. Den er en mulig bestanddel af den (som den er det for Amerikas eget vedkommende), men ikke nogen nødvendig bestanddel. Menneskerettighedsideologien løser ingen opgave, der ikke meget bedre kan løses inden for den nationale retskulturs rammer.

Det kan ikke undre, at Kissinger ser USA som en hovedrolleindehaver også i fremtiden. Enhver realitetsbetonet betragtning vil give ham ret heri. Men man må dog hæfte sig ved, at han i lighed med Putin faktisk ser fremtiden som en multipolær verdensorden. Virkeligheden kommer ham i møde. Alt tyder på, at vi bevæger os hen mod en multipolær orden, en stormagtskoncert, hvis deltagere hedder USA, Rusland, Indien og Kina.

Bogen kan anbefales

Jack Kornbeck
cand.jur.

Et folks evne til at forsvare sig selv

En kritisk gennemgang af den franske filosof Guillaume Fayes værker giver en nyttig sammenfatning af dette uomgængelige forfatterskab, ikke mindst ved selv at virke til modsigelse.

*Michael O'Meara:
Guillaume Faye and the Battle of Europe.
(Arktos, 2013. 130 sider)*

Eftersom jeg selv har læst de fleste af Guillaume Fayes skrifter gennem årene, var det interessant for mig at se, hvad historikeren og sociologen Michael O'Meara har fået ud af ham. Det fremgik ret hurtigt af læsningen, at jeg nok står nærmere Faye end O'Meara. Sidstnævnte synes at kritisere Faye ud fra et katolsk og historierevisionistisk standpunkt, skønt det væsentlige grundsynspunkt er fælles: At europæere overalt nu må stå sammen om at forsvare deres åndelige såvel som fysiske fundament for at overleve de adskillige trusler mod deres bioetniske eksistens i indeværende århundrede, og at den grænseløse materialisme og selvtilfredsstillelse i Vesten inden for overskuelig fremtid fører til en katastrofe på flere niveauer.

Det fremragende ved Faye er, at han går i brechen ikke kun for Europas kulturelle overbygning, som så mange "nationalkonservative" gør det, men for den bioetniske eller etnoraciale homogenitet i de europæiske lande. Dokumentation for, at denne er truet, er ikke nærværende bogs ærinde, for den er fyldigt leveret andetsteds, men blandt de facts, der nævnes, er, at der nu er 1400 "lovløse zoner" i Frankrig – altså områder, herunder 11 hele byer, hvor sharia og ikke fransk lov reelt sætter dagsordenen. De sædvanlige borgerligt/populistiske besværgelser om integration/assimilation, "stramninger" og "lov og orden" er så at sige 80'er-fænomener og slet ikke tilpasset det nye årtusinds udfordringer. At horderne af etnisk udrensede muslimer på en eller anden måde skulle kunne omskabes til fredelige, produktive borgere er vor tids mest fatale illusion. (Reelt koster indvandringen nu Vesteuropa 1060 milliarder kroner årligt). Det var netop midt i 80'erne, at Faye brød med "det nye højre" under Alain de Benoists ledelse, hvor retningen var ved at stivne i mere ufarlig el-

ler systemkonform kulturkritik, og Faye nogle år var væk fra samfundsdebatten, hvortil han først vendte tilbage i 1998 med sin filosofi om "arkæofuturismen" – om en europæisk vendte tilbage til rødderne i moderne (højteknologisk etc.) klædedragt.

Faye afviser enhver tale om "folkenes rettigheder", for dette betragter han som en sovepude for det uomtvistelige faktum, at der ikke findes nogen velgørende beskytter af disse rettigheder; der findes kun et folks evne til at forsvare sig selv. Selv om det kan være en nyttig politisk taktik at pukke på egne "rettigheder", når nu modstanderne så flittigt benytter sig af dette partiske stridsbegreb, er faren, at begrebet kan blive vendt mod europæernes eksistens på egne områder, når indvandrerne hævder "retten" til deres kulturer og opretter enklaver på europæisk territorium. Netop en sådan "etnopluralisme" er Alain de Benoist & Co.s filosofi faktisk udartet til at forsvare, fordi Benoist betragter den stedfundne store indvandring som et faktum, der ikke kan omgøres. Han ser Fayes drøm herom som en utopi, mens Faye omvendt selvfølge-

lig hævder, at det er Benoists ideologi om sameksistens, der er en utopi.

Denne tanke har Faye forfulgt med hidtil uset radikalitet kombineret med en lige så sjælden nøgternhed i sin beskrivelse af den kommende europæiske afkoloniseringskrigs uundgåelighed, hvis vor civilisation skal overleve (hvilket bl.a. har medført, at den franske stat har givet ham en kolossal bøde for "folkehetz"). Men han har ikke fulgt den såkaldte højreekstremismes slagvej med fx konspirationsteorier og fokusering på jøder. De udbredte påstande om IMF's, de Trilaterales, Bilderbergs osv. rolle er efter hans mening end ikke et svar værdigt. De er udtryk for en primitiv opfattelse af samfundets virkemåde, ligesom når vulgærmarxisterne fokuserer på de slemme kapitalister. Der er utvivlsomt mange forsøg på at konspirere for at styre samfundet i bestemte retninger, men i alt væsentligt er det overflødige forklaringer i den "konvergens af katastrofer", som Faye påpeger i historiens længere perspektiv. De demografiske, økonomiske og teknologiske udviklingslinjer, som ingen i samlet forstand har planlagt, falder i vor historiske æra simpelt hen sammen i en så uheldig konstellation, at en voldsom afværgereaktion fra europæisk side er nødvendig. Så det er altså langt snarere de herskendes afmagt, rådvildhed og passivitet end stærke kræfters bevidste planlægning, der er skæbnesvanger og skal kritiseres og ændres.

Med hensyn til jøder betragter han dem som allierede mod islam og som udviklet til en del af europæisk civilisation, dog en særlig afart, ikke fordi han er "filosemit", men på samme måde afviser han ikke antijødiske ideologier af moralske grunde – derimod fordi de er "ubrugelige, splittende, infantile, politisk inkonsistente, forældede..." Denne argumentation er ikke blevet vel modtaget i herskende jødepositive kredse, fordi det altså tydeligt fremgår, at Fayes overvejelser primært er strategiske. (At

denne indfaldsvinkel er ilde set, mærkede jeg også, da jeg i 2007 anmeldte Fayes positive bog om jøder positivt i bladet "Tidehverv" og derpå i flere aviser blev beskyldt for – antisemitisme!). De samme kredse, der støtter islamiseringen, burde dog være de sidste til at tale om "moral", og at alliancer mellem nogle folk overhovedet skulle udspringe af andet end i sidste ende strategi eller egeninteresser er et kontraproduktivt krav, som vist i særlig grad rejses af jøder (eller på vegne af disse), men som tværtimod netop kan skabe antisemitisme, hvor neutral pragmatisme var relevant.

O'Meara afviser Fayes opfordring til en alliance med jøder med velkendt højre-radikal hævde af jødernes overvejende destruktive indflydelse på europæere, men det forekommer mig, at Fayes pointe er, at europæerne i alt væsentligt selv er ansvarlige for deres situation og derfor selv må handle uden forurettet at pege fingre ad andre (à la "det er samfundets skyld"), og det er uafviseligt det vigtigste budskab i vor æra, hvor den indre ligegyldighed er den første barriere. O'Meara påpeger selv, at tilmed den dybest antijødiske kritiker af moderniteten, Julius Evola, endte med at kalde antisemitisme "absurd", fordi de negative træk, der blev tilskrevet jøderne, nu deltes af flertallet af europæerne. Hvis "skyld", dette i sidste instans var, er for Faye et ret umuligt og rent historisk spørgsmål uden stor betydning i den aktuelle kamp. O'Meara synes ikke at forstå dette og vil død og pine modsige Faye med henvisninger til den jødiske "essens", som er fremmed for den hvide mands "inderste ånd", og lignende metafysiske og uforklarede begreber, der virker som hokuspokus hentet fra gamle, ulæselige tyske filosoffer snarere end fra demografien, de konkrete folkelige modsætninger og livsvilkår, Faye påviser som afgørende.

Amerikaneren O'Meara kalder med rette Faye for "den mest interessante og relevante talsmand for den etnisk-kulturelle arv, der forbindes med det europæiske USA". Tvetydigheden over for USA som partner skyldes selvfølgelig dette lands sammensatte befolkning, der kun er "forenet af et kreditkort og et password på internettet". Faye ser i de vanskeligheder, amerikanerne har haft med at bekriige selv små førmoderne stater, landets mangel på den etniske homogenitets styrke, som

Guillaume Faye

alskens højteknologisk udstyr og et nærmest uendeligt militærbudget ikke kan opveje. USA er ikke Europas fjende, tværtimod har de en fælles fjende i den islamiske verden. Men USA er en konkurrent til Europa med en selvdestruktiv, messiansk opfattelse af det europæiske menneskes rolle i verden. Igen ikke pga. "jødisk indflydelse" – Faye gennemgår finansverdenen, hvis top ikke (mere) er på jødiske hænder, og den voksende magt, som olielandene og de østasiatiske økonomier har, hvilket varslers om reel amerikansk magtesløshed. Dette er dog godt nyt for folkenes kamp mod globalismen eller verdens homogenisering.

Fayes filosofi er egentlig en anti-filosofi, en reaktion mod konkret Benoists "nye højre", men også mod alskens andre subkulturelle eller esoteriske nationalistiske retninger, som har gjort kulturelt/ideologisk engagement og dyrkelse af spidsfindige uenigheder, irrelevante uden for disse små "intellektuelle" kredse, til en substitut for politisk engagement af aktuel relevans og til konkret folkelig gavn (helt i stil med 1970'ernes små marxistiske fraktioner med hver deres "rene lære"). Evnen til at skelne væsentligt fra uvæsentligt mangler tit her – eller til at indse, at selv når man har fat i noget i sig selv muligvis "sandt" eller "retfærdigt", er det ikke hovedsagen eller af interesse for andre end hobbyhistorikere. Politiske idéer, kritik og analyser må for Faye nødvendigvis på et tidspunkt gå fra det abstrakte til det konkrete, og dét er på høje tid for europæernes på forskellig

måde antikverede nationale tænkning. For at give en analogi: "Selv den mest fremragende medicinske diagnose har ringe værdi, hvis den ikke på et tidspunkt fører til en helbredende kur."

Fayes idéer er naturligvis heller ikke selv indiskutable sandheder, men i stedet for O'Mearas gennemgang med et kringlet ideologisk udgangspunkt kan man efter min mening med fordel læse Fayes egne ord (flere af hans bøger findes efterhånden på engelsk). Han skriver i et tiltrængt direkte og håndgribeligt sprog og argumenterer efter min opfattelse ud fra sund fornuft og kendsgerninger i stedet for at opbygge en verden af dybsindigt lydende vrøvl og indforståede begreber, der for såvel nationalister som deres modstandere alt for længe har fungeret som en klods om benet for klar og i bedste forstand fordomsfri verdenserkendelse – forudsætningen for formålsrationel handling. I det mindste ville debatten som forberedelse til handling komme et væsentligt skridt videre, hvis flere tog udgangspunkt i Fayes skrifter i stedet for i en historisk belastet mainstream-nationalisme – så vist som alle retninger, selv de mest oppositionelle, har en mainstream og deres dissidenter... Faye er både historisk og hvad angår form og indhold dissidenternes dissident, og uanset hans læseres indfaldsvinkel vækker han til frugtbar debat; ingen kan forholde sig ligegyldig til hans skarpe pen, der føres som et sværd i Kampen for Europa.

Peter Neerup Buhl

Kampen i Englands gader

Billy Blake:

EDL: Coming Down the Road.
(VHC Publishing, 2011. 260 sider).

De engelske modstandere af islamiseringen i English Defence League var blandt de bedste af den engelske arbejderklasse, som havde fået nok af at være blevet andenrangsborgere i eget land og derfor gik på gaden i protest, kun for at blive mødt af de sædvanlige stemplinger. For den gode DF-allierede, premierminister Cameron, er "dele af vort samfund sygt, og der er ingen mere syg end EDL". Før han blev valgt til premierminister, stillede han i udsigt, at grupper som EDL måske ville blive forbudt, fordi "EDL er nogle rædsomme mennesker", der "ansporer til had". EDL blev vel ikke direkte forbudt, men der blev brugt krakilske lovindgreb mod deres manifestationer, hvilke EDL måtte bemærke ikke var blevet brugt mod venstrefløjens gadeprotester de seneste 50 år.

Nærværende bog er en minutiøs gennemgang af EDL's første to år, alle deres demonstrationer, medieomtale, politiske og juridiske kontroverser og ikke mindst indre stridigheder. Samtidig gives der et mistrøstigt billede af de nuværende tilstande i det engelske samfund. Desuden den historiske udvikling, som har ladet arbejderklassen tilbage uden politisk repræsentation, efter at Labour har satset på de nye minoriteter og EU-projektet (i 2011 blev 81% af nye stillinger besat af udenlandske arbejdere).

EDL har gjort meget ud af at holde afstand til såkaldte ekstremister og "racisterne" i British National Party (der dog vel blot nærrede en begrundet uro for den demografiske udskiftning generelt?), idet man har fokuseret på den mere militante del af islam og den positive særbehandling af muslimer i England. Man har villet genoplive den traditionelle engelske patriotisme, som også skulle omfatte de (ikke-islamistiske) indvandrere, hvilket er et noget optimistisk projekt. Som EDL selv har påpeget, føler 81% af muslimer i Storbritannien sig i første række "muslimske", ikke britiske. En tredjedel

af muslimer i Storbritannien vil hellere leve under Sharia-lov end under sekulær lov (hvilket støttes af myndighederne, fx kan muslimer med flere koner få socialbidrag til dem alle, og ved retssager behøver de ikke at rejse sig for de vantro i retssalen). Og selv de "moderate" muslimer i landet bliver mere religiøse med tiden, ikke mindre. En fjerdedel af muslimerne i landet fandt terrorangrebene i London d. 7. juli 2005 retfærdiggjort af Storbritanniens støtte til krigen mod terror.

EDL har trods den begrænsede fokusering på den reelle trussel fra islam alligevel ikke undgået de samme stemplinger som fx British National Party. Og under deres mange gademanifestationer har de erfaret den diskrimination, som nu reelt bliver indfødte briter til del. Fx blev EDL-folk, som demonstrerede fredeligt, anholdt, mens muslimske moddemonstranter, som chikanerede demonstrationen, blev ignoreret. Selvfølgelig kunne det under store demonstrationer ikke undgås, at der også røg nogle finker af panden fra EDL's geledder, men som det siges i bogen, kan man ikke forvente, at alle er velformulerende middelklasse-intellektuelle. "Man har en flok mennesker, der ikke længere er repræsenteret af regeringen. De ignoreres, bruges og misbruges, og forvises til andenklassesstatus af en ideologi, som er racistisk."

Den oprindelige anledning til EDL's opståen var muslimers tilsvining af hjemkomne britiske soldater fra Afghanistan og de fremmedes hærværk mod britiske krigsmonumenter. Men mange af EDL's manifestationer kom til at rette sig mod mosképrojekter og ikke mindst mod muslimers vold og overgreb mod indfødte, som er voldsomt overrepræsenterede i statistikken (fx blev i årene 1997-2011 56 mænd dømt

for medvirken til "sexbanders" overgreb mod mindreårige piger, 53 af mændene var "asiatiske", hvilket i Storbritannien betyder muslimske). De virkelige tal er endnu skævere: Selv det politisk korrekte politi må medgive, at fremmedes vold mod indfødte underrepræsenteres i statistikken – og i endnu højere grad i medierne, som kun er interesserede i "hadeforbrydelser" mod fremmede (bemærkelsesværdigt var bannere fra de britiske journalisters fagforening fremtrædende i moddemonstrationer mod EDL). Nærværende bog er fyldt med eksempler på den skæve rapportering om EDL i medierne. En delvis forklaring på den fortielsens dyne, der lægges over islamiseringens konsekvenser, er også de enorme bidrag, som muslimske lande giver til britiske universiteter. Indtil 2008 havde otte britiske universiteter således modtaget godt 233,5 millioner pund fra muslimske lande, hvilket ifølge en kritisk professor var årsag til, at 70% af undervisningen på et universitet var "kompromisløs fjendtlig mod Vesten".

EDL's forsøg på at være så "spiselig" for den herskende politiske korrekthed som muligt førte efterhånden til problemer for bevægelsen. Der blev oprettet særlige grupper for minoriteter, fra homoseksuelle til sikher og pakistanere, inden for EDL, og de blev givet uforholdsmæssig stor indflydelse (for at bedyre EDL's ikke-ekstreme væsen), hvilket gjorde mange menige medlemmer, som ville forsvare den traditionelle engelske levevis, vrede. Særlig opstod der problemer med den meget aktive jødiske gruppering, som nærmest fik gjort forsvaret af Israel til EDL's hovedsag. Der var under påvirkning fra den jødiske afdeling sket en bevidst forskydning fra forsvaret af den engelske livsstil til at gøre EDL til en del af den "globale anti-jihadbevægelse". De, der ikke mente, at Israel var kernepunktet, men tænkte lokalt, blev beskyldt for antisemitisme af de militante zionister. Men de menige definerede sig slet ikke ud fra denne sag; de ville bare stå fast på de engelske arbejderklasseværdier og ikke påtvinges en multikulturel identitet opfundet af middelklassesocialister. Englænderne har så vist i forvejen

Der var et yndigt land

En beretning om truslen mod Danmark

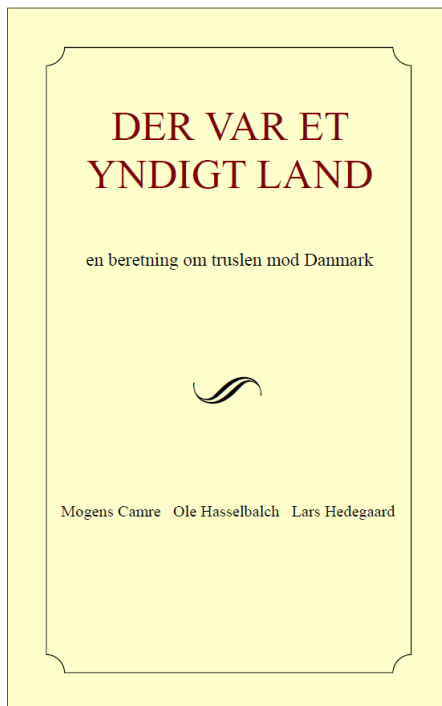
Ole Hasselbalch, Mogens Camre og Lars Hedegaard har sammen forfattet en bog om masseindvandringens konsekvenser for Danmark.

DER VAR ET YNDIGT LAND sammenfatter, hvad vi véd om den udvikling, en uansvarlig indvandringspolitik har skabt. Endvidere trækkes stillingen op på en række centrale områder: Hvad er islam, hvad er ytringsfrihed, hvad er ”de internationale konventioner”, hvad er ”fremmedhad og racisme”, osv.

I tilgift giver bogens tre forfattere hver sit bud på årsagerne til det, der er sket, og på, hvad der nu må gøres.

Bogen er udgivet på Den Danske For- enings Forlag og kan bestilles pr. e-mail til danskeren@danskeren.dk eller pr. telefon (telefonsvarer) til 86132401.

Prisen er 195 kr. + porto på 26,00 kr. tilsendt med B-post. Det samlede beløb på 221 kr. bedes indbetalt til Danske Bank, reg.nr. 4317 konto 4547551.

hænderne fulde af egne problemer. Men de fremtrædende zionistiske antijihadister Pamela Geller og Robert Spencer blandede sig i striden til fordel for fokuseringen på Israel, og denne retning sejrede. Med rette kritiseres dette i Billy Blakes bog, fordi kernen i EDL's ærinde var at forsvare engelske værdier, skikke og livsstil og de engelske tropper (som tilmed var blevet snigmyrdet af zionister under Israels tilblivelse).

Som et resultat af den mere vidtløftige internationale profil, hvor man alligevel næppe kunne påvirke begivenhederne, følte EDL's menige aktivister sig stadig mere fremmedgjorte i forhold til ledelsen, og to af bevægelsens grundlæggere er desuden siden trådt ud, bl.a. den mest kendte repræsentant med pseudonymet Tommy Robinson (Stephen Yaxley-Lennon), som har lagt afstand til sin tidligere generelle islamkritik. EDL's ledelse anbefalede i 2013 sine medlemmer at stemme på UK Independence Party, som imidlertid tog afstand fra

EDL. Forvirringen hersker. Billy Blakes skildring af EDL's første år giver først og fremmest et klart indblik i, hvor ørkesløst det er at ville komme den herskende politiske korrekthed i møde i håbet om at vinde større gehør for advarsler mod islamiseringen. Har man dét punkt på dagsordenen, bliver man dæmoniseret uanset hvad. Dernæst, hvor afgørende det er at stå fast på en konsekvent national kurs uden at ryste på hånden og miste overblikket, når pres såvel inde- som udefra kræver kursændringer. Og endelig, at en protestbevægelse uden partiambitioner er meget svær at holde aktiv og på ret kurs over længere tid. Storbritannien såvel som de andre europæiske lande kan nu engang kun reddes via de centrale magtapparater, om hvilke den afgørende kamp skal stå. Gadeaktivister uden en partipolitisk ambitiøs ledelse frygter magthaverne ikke. Disse ved, at de har tiden på deres side.

Peter Neerup Buhl

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmaterialer fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr. 4317 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand). Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Keld Rasmussen

Søren Lind Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
Tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
Tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDFs tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

DANSKEREN
udkommer 4 gange årligt

Glædelig Jul og Godt Nytår

ALLAH'S VALHALLA
Skrevet af Hanne Nedbo

(MEL.: "JULETRÆET MED SIN
PYNT".)

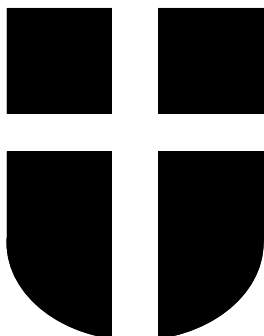
Julen byder os et savn,
for i Allahs mørke navn,
må vi ikke ha' et træ,
der ka' glæde folk og fæ.
Men vi er jo blot de få
danske uden burka på.

Tolerance ska' vi ha',
og en lyst, at sige : "ja"
til dem, der ej drikker mjød,
og ej spiser svinekød.
Dog vil vi blot ønske at
tolerancens grænse sat.

Men i Allahs navn især
er vi danske intet værd.
Vi ka' blot i frost og rim
gøre plads til hver muslim.
Vi må flygte udenbys,
for at tænde julelys.

Så den kære julemand,
med sit flotte rensdyrspann,
må desværre nøjes med,
at ku' glæde andet sted.
For hos os er der som sagt,
"rullet ned" og mørkelagt.

Men nu må det være nok,
vi vil stå i samlet flok,
kræve dét, vi allermest
ønsker os i år, som flest.
Dét bør være os bekendt,
at få juletræet tændt.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings bankkonto 4317-4547551.

